

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

เพียงใจ พรหมทัศนานนท์

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีการศึกษา 2553

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

บทคัดย่อ

ของ

เพียงใจ พรหมทัศนานนท์

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กรกฎาคม 2555

เพียงใจ พรหมทัศนายนท์. (2555). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม).

กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกการเขียนสะกดคำ และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 แล้วจึงหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานของเมกยูแกน (Meguigans) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 50 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจากนักเรียนทั้งหมด 4 ห้องเรียน ดำเนินการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำแบบประเมินคุณภาพแบบฝึกการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำจำนวน 20 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 87.00/80.70
2. หลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำแล้วนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกหัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A DEVELOPMENT OF WORD SPELLING EXERCISES FOR
PRATHOM SUKSA 1 STUDENTS.

SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY: PRASARNMIT
DEMONSTRATION SCHOOL (ELEMENTARY)

JULY 2012

Piengjai Pomtasnanon. (2012). *A Development of Word Spelling Exercises for Prathom Suksa 1 students Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Elementary)*. Bangkok: Srinakharinwirot University.

The purpose of this study was to develop the word spelling exercises and find out an efficiency based on E_1/E_2 and Meguigans ratio and writing achievement of Prathom Suksa 1 students.

One of the 4 classes of Prathom Suksa 1 students, Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School. (Elementary), Bangkok in the 2nd semester of the 2012 academic year was simple randomly assigned as the sample of this study which consisted of 50 students. The experiment lasted for 4 weeks. The data were analyzed by applying E_1/E_2 , Meguigans ratio and T-test.

The research results revealed as follows :

1. The efficiency of word- spelling exercise book = $87.00/80.70$ which was higher than the setup standard (80/80) and Meguigans ratio = .7 which met the criteria .
2. The learning achievement of students was significant higher than the Pre - test .at .01 levels .

งานวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากเงินรายได้
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม)
ประจำปีงบประมาณ 2553

ประกาศคุณูปการ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รับรับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายท่าน ที่ให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ ผู้วิจัยขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ ดร. มิ่ง เทพक्रमเมือง ผศ.ดร. ชญานิษฐ์ พรหมเกษย์ อาจารย์ สุกัญญา ร้อยพิลา ที่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบคุณ คุณกานดา ไทรฟัก และครอบครัวที่ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับระเบียบวิจัยและวิเคราะห์แปลผลทางสถิติ ตลอดจนเป็นแรงผลักดันในการแก้ไขปัญหาต่างๆ

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทดลอง

ขอขอบคุณเพื่อนๆ และอาจารย์ทุกท่านที่ให้กำลังใจและมีส่วนช่วยอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการทดลอง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความอนุเคราะห์และความร่วมมือของทุกท่านและหวังว่าผลงานวิจัยเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนรู้ โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำต่อไป

เพียงใจ พรหมทัศนานนท์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบความคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย	6
สมมติฐาน	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกุดคำ	7
ความหมายของการเขียนสะกุดคำ	7
จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกุดคำ	9
ความสำคัญของการเขียนสะกุดคำ	10
วิธีการสอนเขียนสะกุดคำ	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัด	20
ความหมายของแบบฝึกหัด	20
ความสำคัญของแบบฝึกหัด	20
ขอบเขตของแบบฝึกหัด	22
หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกุดคำ	24
ประโยชน์ของแบบฝึกการเขียนสะกุดคำ	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกุดคำ	26
งานวิจัยในประเทศ	26
งานวิจัยต่างประเทศ	32

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
เครื่องมือวิจัย	34
แบบแผนการทดลองและดำเนินการทดลอง	37
การวิเคราะห์ข้อมูล	38
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	44
สรุปผลการวิจัย	44
อภิปรายผลการวิจัย	45
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย	46
บรรณานุกรม	47
ภาคผนวก	55
ภาคผนวก ก	56
ภาคผนวก ข	58
ภาคผนวก ค	66
ภาคผนวก ง	69
ภาคผนวก จ	74
ภาคผนวก ฉ	79
ประวัติผู้วิจัย	80

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ	37
2 แบบแผนการทดลองเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ก่อนและหลัง การใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ	38
3 ผลการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	42
4 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ	43

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน และใช้เป็นสัญลักษณ์ร่วมกันของคนให้มีความเข้าใจตรงกัน การมีภาษามีร่วมกันของคนหมู่มาก ทำให้เกิดพลังความมั่นใจ เกิดความรู้สึกร่วมกันอันหนึ่งอันเดียวกัน ถือได้ว่าภาษาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าของชาติ ที่เราคนไทยทุกคนควรภาคภูมิใจและธำรงไว้ (สุจริต เพียรชอบ. 2531: 2)

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 31) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ในการสอนภาษาไทยไว้ดังนี้

สาระที่ ๑ การอ่าน

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ ๒ การเขียน

มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวใน รูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ ๓ การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐานที่ ๕.๑ เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่าง เห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

จากสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ดังกล่าว สรุปได้ว่า ในการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ให้เกิดประสิทธิภาพตามหลักสูตรนั้น ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะต่างๆ ในด้านภาษาไทย ให้ถูกต้อง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพราะทักษะทั้ง 4 นี้ต้องมีความสัมพันธ์กัน ถ้าทักษะใดบกพร่องไปจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2535: 47) จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ครูจะต้องเข้าใจธรรมชาติของภาษา ต้องฝึกให้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการใช้ภาษาไทยยิ่งขึ้นทักษะการเขียนภาษาไทย เป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรทัย นุตรดิษฐ์ (2540: 2) ที่ว่าการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นเรื่องจำเป็น เพราะมีผลโดยตรงกับการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน (อรทัย นุตรดิษฐ์. 2540: 2) ในการเรียนการสอนเกือบทุกวิชาต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึก และตอบปัญหา ถ้าไม่แม่นยำในการเขียนจะทำให้การเขียนนั้นสะดุด ผู้เขียนต้องเสียเวลาในการรวบรวมความคิดให้ต่อเนื่องอีกครั้ง ซึ่งการฝึกการเขียนสะกดคำอยู่เสมอ จนเขียนได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว รวดเร็ว จะทำให้ผู้เขียนเกิดความมั่นใจในการเขียน และสามารถนำไปใช้ในวิชาอื่นๆ ด้วย นอกจากนี้ พิมล แจ่มแจ้ง (2542: 80) ได้ใช้ชุดแบบฝึก พบว่า ชุดฝึกการสอนซ่อมเสริมสะกดคำนั้นมีประสิทธิภาพและเหมาะที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสำเร็จได้ในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

ทักษะด้านการเขียนมีความสำคัญต่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ของนักเรียนมากทักษะหนึ่ง ดังที่ วรณี โสมประยูร (2544: 139) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับทักษะการเขียนไว้ว่าการเขียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เป็นการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด และความต้องการของบุคคล ออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ การเขียนจึงเป็นทักษะการแสดงออกทางภาษาที่สำคัญ ในการสอนและการเรียนเกือบทุกวิชาต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึกและแสดงความรู้สึึกของตนออกมา วรณี โสมประยูร (2544: 156) กล่าวถึง การเขียนสะกดคำว่าเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะจะต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อนจึงสามารถเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ ถ้า นักเรียนเขียนสะกดคำผิด จะทำให้การสื่อความหมายผิดไปด้วย และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่เป็นไปตามที่พึงประสงค์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2534ก: 1)

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่มีประสิทธิภาพ สำหรับแก้ปัญหการเขียนสะกดคำผิด สำหรับใช้ฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ได้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ไว้ใช้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นอื่นๆ ในการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำสำหรับนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ซึ่งมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 200 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) . ซึ่งมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 50 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ คำที่ใช้ในการทดลอง คือ คำจากเนื้อหาในหนังสือประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2551 จำนวน 90 คำ

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ทำการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 10 คาบ คาบละ 30 นาที รวมเวลาที่ใช้ในการทดลอง 40 คาบ โดยทดลองสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยฝึกจากแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ทำการสอนนอกเวลาเรียนทุกวัน ตั้งแต่วันจันทร์ - ศุกร์ เวลา 8.00-8.30 น. , 14.00-14.30 น.

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ให้เป็นคำได้อย่างถูกต้องหลักเกณฑ์และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ถูกต้อง

2. แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่เป็นคำใหม่ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยนำคำจากหนังสือประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 90 คำ มาสร้างเป็นแบบฝึกหัด ซึ่งประกอบด้วยรูปแบบต่างๆ เช่น แบบฝึกหัดเติมสระ พยัญชนะ ตัวสะกด ให้เป็นคำที่มีความหมาย

3. ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกด้วยการเขียนคำโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ให้เป็นคำได้อย่างถูกต้องหลักเกณฑ์และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากคำในหนังสือประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 90 คำ

4. ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัด หมายถึง แบบฝึกหัดทักษะการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์กำหนด 80/80 และเกณฑ์มาตรฐานของ เมกูแกน (Meguigans) โดยใช้สูตร E_1 / E_2

E₁ คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในบทเรียนคิดเป็นร้อยละจากการตอบคำถามในแบบฝึกหัดของบทเรียนได้ถูกต้อง

E₂ คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนบทเรียนนั้นได้ถูกต้อง

กรอบความคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาในการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยพบว่า นักเรียนยังมีปัญหาในการเขียนสะกดคำผิดอยู่มาก ซึ่งพบได้จากการตรวจแบบฝึกหัดจากการให้เขียนตามคำบอก และจากผลการสอบ ปัญหานี้จึงควรได้รับการศึกษาและหาทางแก้ไข ซึ่งสาเหตุอาจเนื่องมาจากนักเรียนเขียนคำโดยไม่เข้าใจความหมายของคำ ขาดแบบฝึกหัด หรือขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอ เพราะการเขียนสะกดคำเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องการการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมออยู่บ่อยๆ จึงจะเกิดการเรียนรู้ จำได้ และนำไปใช้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำโดยการนำคำใหม่จากหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ มาสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานของเมกูแกน (Meguigans) โดยยึดหลักการสร้างแบบฝึกหัดตามแนวคิดของนักการศึกษาและทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัด ดังต่อไปนี้

1. หลักการสร้างแบบฝึกหัดตามแนวคิดของนักการศึกษาต่างๆ เช่น ทักเกอร์ (Tuck. 1969: 10) ได้กล่าวว่าการสร้างแบบฝึกหัดควรมีรูปแบบและโครงสร้างอย่างเพียงพอ เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย มีจำนวนข้อไม่มากจนเกินไป และใช้แบบฝึกหัดแบบสั้นๆ แต่หลายแบบเพื่อฝึกทักษะนั้นๆจนเกิดความแม่นยำ (ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์. 2541: 1-2)

2. สร้างโดยยึดหลักพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียน คือ นักเรียนจะเขียนคำได้ถูกต้อง นักเรียนจะต้องสามารถฟัง เข้าใจ พูดตามได้ และอ่านออกเสียง เพราะการเขียนเป็นทักษะขั้นสูง ในการฝึกเขียนต้องเริ่มไปตามลำดับขั้น คือ จากคำง่ายที่นักเรียนมีประสบการณ์มาแล้วไปสู่คำที่พบใหม่ แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำจึงเป็นแบบฝึกหัดให้นักเรียนรู้จักคำ โดยเข้าใจความหมายของคำ ฝึกให้เติมส่วนต่างๆ ของคำ เช่น พยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ ของคำนั้น เป็นการฝึกการเขียนคำหลายๆครั้ง โดยมีรูปแบบการฝึกแตกต่างกันและค่อยๆยากขึ้น โดยการให้รู้จักคำต่างๆเพิ่มเติมโดยการประสมคำเป็นพัฒนาการสร้างคำใหม่และหาคำใหม่ การประสมคำเป็นวิธีการสร้างทักษะการประมวลคำอย่างหนึ่ง โดยนำคำประสมกันให้เกิดคำใหม่ เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกเขียนคำนั้นๆ และให้นักเรียนได้รู้จักคำได้กว้างขวางขึ้น

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning) ของ ออสซูเบล (Ausubel) โดยลักษณะของแบบฝึกหัดที่ใช้ทฤษฎีนี้ จะเป็นแบบฝึกหัดที่ให้นักเรียนเรียนรู้คำ และเขียนสะกดคำด้วยความเข้าใจ และรู้ความหมายของคำนั้นๆ

4. ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญา (Cognitive Development) ของ เพียเจท์ (Piaget) กล่าวถึงพัฒนาการของเด็กแต่ละระดับก่อนที่จะสามารถคิดหาเหตุผลและระดับความสามารถคิดหาเหตุผลเชิงรูปธรรม

5. ทฤษฎีการฝึกฝน (Law of Exercise) ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) ผู้วิจัยสร้างแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ฝึกฝนคำหนึ่งๆ ซ้ำๆ กันหลายครั้ง โดยมีลักษณะหลากหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

6. กฎแห่งผล (Law of Effect) ในแบบฝึกแต่ละชุดจะมีคำเฉลยทุกชุด ซึ่งมีเตรียมพร้อมไว้หลักจากที่นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนตรวจคำเฉลยเพื่อให้นักเรียนทราบผลโดยเร็ว

7. แรงจูงใจ (Motivation) แบบฝึกหัดจะเรียงจากง่ายไปหายาก แบบฝึกหัดแต่ละแบบจะเป็นแบบสั้นๆ ฝึกครั้งละ 5-6 คำ มีภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจให้นักเรียนกระตือรือร้นในการที่จะทำแบบฝึกหัด

ดังนั้น แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จึงมีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่หลากหลายเพื่อใช้ฝึกให้เกิดความแม่นยำ เช่น การโยงคำที่มีความหมายตรงกับภาพ แบบฝึกหัดให้เติมพยัญชนะสระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ ให้เป็นคำที่มีความหมาย โดยเรียงจากง่ายไปหายาก มีรูปภาพประกอบเพื่อสร้างความสนใจ ในแบบฝึกหัดมีจำนวนคำที่ฝึกไม่มากจนเกินไป และมีคำเฉลยที่จัดเตรียมไว้สำหรับแบบฝึกหัดทุกชุด

สมมติฐาน

นักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

- 1.1.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ
- 1.1.2 จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ
- 1.1.3 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
- 1.1.4 วิธีการสอนเขียนสะกดคำ

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

- 1.2.1 ความหมายของแบบฝึก
- 1.2.2 ความสำคัญของแบบฝึก
- 1.2.3 หลักการสร้างแบบฝึก
- 1.2.4 ขอบเขตของแบบฝึก
- 1.2.5 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ
- 1.2.6 ประโยชน์ของแบบฝึก

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

1.1.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักศึกษานักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์ (2516: 98) ให้ความเห็นว่า การเขียนสะกดคำเป็นสาขาหนึ่งของการเขียน การเขียนสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องและรวดเร็ว การเขียนสะกดคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษา ถ้าเด็กอ่านออกเขียนได้ สะกดคำถูกต้อง เด็กก็สามารถนำประโยชน์จากการเขียนนี้ไปใช้กับวิชาอื่นได้ดี

สมบูรณ์ ศุภจริยวัตร (2523: 12) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเรียงลำดับพยัญชนะสระ วรรณยุกต์ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและ ตามอักขรวิธี

สุมาลี โกศลสมบัติ (2525: 10) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า “การเขียนสะกดคำเป็นการใช้สัญลักษณ์แทนเสียง โดยการนำอักษรมาเรียงกันในรูปแบบต่างๆ อันเป็นที่ยอมรับและตกลงกันว่าเป็นคำ ซึ่งใช้สื่อความหมายเป็นที่เข้าใจกันในสังคมหรือของชาติผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น”

กรมสามัญศึกษา (2526: 5-9) ได้ให้ความหมายของการสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) ว่าเป็นการสื่อภาษาชนิดหนึ่ง ที่ใช้ในกลุ่มผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือคนปกติที่ต้องการจะสื่อภาษาความเข้าใจกับคนหูหนวก ซึ่งการสะกดนิ้วมือจะใช้นิ้วมือแสดงแทนรูปพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตลอดจนสัญลักษณ์อื่นๆ ของภาษาประจำชาตินั้น โดยทั่วไปแล้วตัวอักษรที่สะกดด้วยนิ้วมือ (Manual Alphabets) ของภาษาใดก็จะมีจำนวนเท่ากับตัวอักษรของภาษานั้น หลักการสะกดนิ้วมือ เนื่องจากการสะกดนิ้วมือเป็นการเคลื่อนไหวของนิ้วมือ ต้องทำความเข้าใจในระดับสายตา เป็นจังหวะสวยงามเว้นวรรคตอนให้ถูกต้องตามหลักภาษาพูดและภาษาเขียน การสะกดนิ้วมือต้องสะกดเป็นคำและการสะกดนิ้วมือต้องเรียงลำดับเช่นเดียวกับการพิมพ์ดีด

ชิน โพธิ์อ่อน (2526: 10) ให้ความหมายไว้ว่า “การเขียนสะกดคำหมายถึง ความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่สามารถเขียนสะกดคำหนึ่งโดยเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตามที่มันควรอยู่ และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525”

อดุล ไทรเล็กทิม (2528: 12) ที่ว่า “การสะกดคำหมายถึง การสอนให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับ ตัวอักษร หรือการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้ถูกต้อง ตามหลักภาษา และถูกต้องตามหลักสะกดคำตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจน เขียนคำได้ถูกต้อง และมีความหมายสื่อสารกันได้เข้าใจในสังคม”

อรพรรณ ภิญโญภาพ (2529: 14) อธิบายไว้ว่า การสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานแก่ผู้เรียน และจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์ที่จะเรียบเรียงในคำหนึ่งๆ ให้ได้ความหมายตามที่ต้องการ

สุภาพ ดวงเพชร (2533: 15) ที่สรุปการเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

นันทิกานต์ สุขสำราญ (2545: 9) ได้สรุปการเขียนสะกดคำว่า การเขียนสะกดคำหมายถึง การเรียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ และตัวการันต์ ในการเขียนคำได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525

ทองทิพย์ เอกา และ ชุมศรี อัมเข้ม (2549: 6) สรุปการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนโดยการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดเป็นคำ ได้อย่างถูกต้องหลักเกณฑ์ และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525 เพื่อให้สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจนและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

ฮันนา และ คนอื่นๆ (Hanna; & others. 1971: 15) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำว่า การสะกดคำ คือ การถ่ายทอดภาษา เมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกเป็นภาษาเขียน จะต้องเกี่ยวข้องกับการสะกดคำโดยเขียนตัวอักษรลงบนวัสดุให้ผู้อื่นมองเห็น และเข้าใจได้ เว็สเตอร์ (Webster. 1981: 2190) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำ สรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นศิลปะหรือกลวิธีในการจัดเรียงตัวอักษร ให้เป็นคำตามแบบที่คนยอมรับ ซึ่งก็สอดคล้องกับนักศึกษไทยที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

จากความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่สามารถเขียนสะกดคำโดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525 เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ชัดเจน เขียนคำได้ถูกต้อง และสื่อความหมายได้อย่างเข้าใจกันในสังคม

1.1.2 จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ

กระทรวงศึกษาธิการ (2531: 65) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำในระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนสะกดคำต่างๆ ได้ถูกต้องตามแบบแผนที่นิยมใช้กันและตรงความหมายของคำ
2. ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ ได้กว้างขวาง
3. เพื่อให้นักเรียนค้นคว้าหาคำใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการ
4. เพื่อให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน
5. เพื่อให้นักเรียนออกเสียงคำต่างๆ ได้ถูกต้อง

นอกจากนี้ บุญปก อ่อนแผ้ว (2526: 11-12) กล่าวถึงการมุ่งหมายของการสะกดคำว่า “ความมุ่งหมายของการสะกดคำมี 2 ประการ ประการแรก มุ่งให้เด็กรู้จักคำ การสอนสะกดคำที่ดีนั้นครูต้องมีวิธีทำให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนสะกดคำ ช่วยให้เกิดคุ้นเคยกับรูปคำและเสียงของคำ เพื่อให้เด็กรู้จักคำกว้างขวางขึ้น ทั้งนี้ เพราะความสามารถสะกดคำในปัจจุบันเป็นรากฐานของการสะกดคำในอนาคต และเป็นสิ่งชี้บอกความสามารถส่วนบุคคลของนักเรียน ในการเรียนการสะกดคำได้ถูกต้องนั้น เด็กจะต้องเรียนรู้คำที่ออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง จัดลำดับตัวอักษรได้จึงจะสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง”

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2529: 61) กล่าวถึงความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำไว้ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้เด็กได้รู้จักคำต่างๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนเป็นเรื่องราวต่างๆ ได้
2. ช่วยให้เด็กได้รู้จักสะกดคำต่างๆ ให้ถูกต้อง
3. ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้รู้จักใช้คำต่างๆ ได้กว้างขวางขึ้น
4. ช่วยให้เด็กค้นคว้าและคิดหาคำตอบใหม่ๆ ตามที่ต้องการ

ข้อความข้างต้นสอดคล้องกับ วรรณา เครื่องเนียม (2531: 12) ที่ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเขียนสะกดคำไว้ว่า “การสอนเขียนสะกดคำเป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ในการเรียงลำดับตัวอักษร สระ และวรรณยุกต์ ประสมคำให้ถูกต้องและได้ความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 และสื่อความหมายกันได้”

พิมล แจ่มแจ้ง (2542: 10) สรุปไว้ว่า การสอนสะกดคำมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของการเขียน มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ เรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันตามสมควรกับวัยและระดับชั้น และสามารถช่วยให้นักเรียนได้รู้จักค้นคว้าความรู้เพิ่มเติม เพื่อนำไปเขียนเรื่องราวได้

ทองทิพย์ เอกา และหุมนศรี ยิ้มยิ้ม (2549: 6) กล่าวถึง การสอนเขียนสะกดคำมีจุดมุ่งหมายเพื่อปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเขียนสะกดคำ สามารถจดจำรูปคำ และวิธีเขียนที่ถูกต้องไปใช้ในงานเขียนของตน

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ มีจุดประสงค์สำคัญเพื่อให้นักเรียนรู้จักคำ และเห็นคุณค่าของการเขียนสะกดคำ สามารถสะกดคำ และออกเสียงของคำที่ถูกต้องได้ อีกทั้งยังสามารถจดจำรูปคำ วิธีการเขียนที่ถูกต้องสามารถนำไปใช้ในการเขียนงาน และเรื่องราวต่างๆ ของตนได้

1.1.3 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำโดยใช้คำพื้นฐานถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยในสาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ตามหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นอกจากนั้นการเขียนสะกดคำยังเป็นพื้นฐานการเขียนทุกรูปแบบ จึงมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำหลายท่านดังนี้

บุญปก อ่อนเผ่า (2526: 14) กล่าวไว้ว่า การสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อความหมายถึงกันด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนสะกดผิดจะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไปหรือไม่มีความหมายเลยก็ได้ นอกจากนั้นการสะกดคำยังเป็นสิ่งจำเป็นในการที่จะเริ่มต้นสำหรับการเขียน ผู้เขียนต้องรู้จักการสะกดเสียก่อนจึงจะเขียนเป็นรูปคำ รูปประโยค แล้วจึงเขียนติดต่อกันเป็นเรื่องราวได้

ผอบ โปษะกฤษณะ (2521: 1) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ว่า ในเรื่องของภาษา ตัวสะกดเป็นเรื่องสำคัญมาก ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะนอกจากจะสื่อความหมายเข้าใจกันไม่ได้ ยังแสดงระดับความรู้ของผู้เขียนด้วยเป็นผู้ว่าผู้เขียนมีความประณีต มีความสามารถเพียงใด และการเขียนผิดยังทำให้หลักภาษาที่ดีเสียไป

บันลือ พฤษะวัน (2527: 65) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญของการเขียน หากเขียนผิดจะสื่อความหมายกันไม่ได้ บางครั้งพอเดาความได้แต่ก็แสดงความไม่รู้ของผู้เขียน อันเป็นสิ่งที่ลดความศรัทธาของผู้อ่านที่มีต่อผู้เขียน

ฮอรัน (ทศพร จันทนราช, 2534: 10; อ้างอิงจาก Hom. 1960) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำผิดนั้นทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าคนเขียนไม่มีความสามารถ

ผอบ โปษะกฤษณะ (2532: 116) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำการันต์ผิด นอกจากจะมีผลทำให้ความหมายเดิมผิดไป ยังทำให้ขาดความงามทางภาษา ในภาษาไทยตัวสะกดเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องระวังที่สุด เพราะนอกจากทำให้การสื่อความหมายไม่เข้าใจแล้ว ยังแสดงถึงความรู้ของผู้เขียนอีกด้วย และยังทำให้หลักภาษาที่ดีเสียไป

วรรณิ โสมประยูร (2542: 116) การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงสามารถเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำไม่ได้ เด็กจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องจากผู้อื่น และแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองไม่ได้

นันทิกานต์ สุขสำราญ (2545: 10) ได้สรุปไว้ว่า การเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของการใช้ภาษา เพราะถ้าเขียนสะกดคำผิด จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสารความหมาย และยังทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าผู้เขียนไม่มีความสามารถ

ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี ยัมแย้ม (2549: 7) สรุปไว้ว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญต่อผู้เขียนอย่างมาก กล่าวคือ ทำให้การเขียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการ นอกจากนั้นยังทำให้ผู้เขียนเป็นผู้ที่น่านิยมนับถือในเรื่องภูมิปัญญาและความประณีตในการเขียนอีกด้วย

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่สำคัญและมีความสำคัญต่อผู้เขียนที่สามารถสื่อความหมายได้ เพราะถ้าเขียนสะกดคำผิดจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดในการสื่อสารความหมาย และยังทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าผู้เขียนไม่มีความสามารถ การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องทำให้สื่อความหมายได้ถูกต้อง และยังช่วยรักษาวรรณกรรมด้านภาษาของชาติไทยอีกด้วย

1.1.4 วิธีการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนที่สุด เพราะต้องสามารถมีทักษะในการฟัง พูด และอ่านเป็นพื้นฐานมาก่อน และนอกจากนี้การสะกดคำก็มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นพื้นฐานของทั้งการอ่าน และการเขียน เพราะการสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน จึงต้องอาศัยทั้งการมองเห็น การฟัง และการนึกคิดอันจะช่วยให้มีการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องด้วย ส่วนการเขียนสะกดคำเป็นแขนงหนึ่งของการเขียนและนำไปใช้ในการเรียนทุกสาขาวิชา ในระยะแรก คำที่นำมาสอนควรจะเป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ เป็นคำที่มีความหมาย เป็นคำที่เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของนักเรียน สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนและจดจำได้แม่นยำ ได้แก่ กิจกรรม เกม การให้รางวัล ฯลฯ อันจะส่งผลทำให้การเขียนสะกดคำของนักเรียนประสบความสำเร็จและสามารถนำไปใช้ในด้านอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

บุปผา ชังพุก (2524: 27) สรุปได้ว่า การสอนสะกดคำเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็ก เพราะช่วยให้เด็กอ่านออกและเขียนได้อย่างถูกต้อง ครูไม่ควรละทิ้งการสอนแบบสะกดคำ

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516: 146) การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้คำที่เป็นมาตรฐานในการเขียนเบื้องต้น และฝึกเขียนให้ถูกต้องเสียตั้งแต่เริ่มเรียน

ประเทิน มหาจันทร์ (2519: 60) กล่าวไว้ว่า การสอนสะกดคำเป็นสิ่งที่ครูไม่ควรละทิ้ง การสอนสะกดคำจะได้ผลต่อเมื่อครูสอนให้ออกเสียงการผันอักษรจะเป็นประโยชน์ต่อการสะกดคำ เพราะนักเรียนจะได้ฟังได้เปล่งเสียงด้วยตนเอง ได้มองเห็นภาพของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น ทำให้สะกดคำได้อีกด้วย

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย (2553: 120) ได้เสนอแนวทางในการสอนเขียนสะกดคำไว้ว่า ให้นักเรียนทำบัญชีคำยากเรียงคำลำดับตัวอักษรเขียนหรือแต่งประโยคด้วยคำที่มักสะกดผิด เขียนคำหรือข้อความยากๆ โดยแบ่งเป็นกลุ่มๆ ครูแจกบัญชีคำที่มีตัวสะกดผิดและสะกดถูกปนกันให้นักเรียนเลือกคำที่เขียนถูกและแก้ไขคำที่เขียนผิด แบ่งกลุ่มนักเรียนหาคำพ้องเสียงจากพจนานุกรม ให้นักเรียนแต่งคำจากสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ที่กำหนดให้

ประภาศรี สีหอำไพ (2524: 349) ได้เสนอแนะวิธีการสะกดคำไว้ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นคว้าหาคำให้เรื่องที่เรียนมาแลกเปลี่ยนกันบอก และเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุดให้เป็นหมวดหมู่เรียบร้อย เช่น เรียงลำดับตามพยัญชนะ เรียงความหมาย ฯลฯ
3. ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำ และพจนานุกรมประกอบการสอน
4. แข่งขันกันสะกดคำยากบนกระดานดำ

5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูก
6. นำเกณฑ์การเขียนสะกดคำมาตั้งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายยิ่งขึ้น
7. ฝึกการเขียนเรียงความแล้วใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ของตน

หรือเพื่อน

8. หาประโยคหรือข้อความสั้นๆ มาให้เติมคำ
9. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด
10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำที่มาจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต

คำสมาส สนธิ คำควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวมกันไว้

11. กำหนดคำศัพท์ให้มาเขียนเป็นรูปประโยคหรือเรื่อง
12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้นักเรียนสะกด

ผิดไว้โดยไม่แก้ไข

ดังนั้นจึงได้มีนักการศึกษาหลายท่าน ซึ่งเล็งเห็นความสำคัญของการสอนการเขียนสะกดคำและได้เสนอแนะแนวการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

พิททเจอร์รัล (Fitzgerald. 1967: 38) ได้เสนอแนะการสอนให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำไว้ 5 ขั้นตอนคือ

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นๆ เสียก่อน โดยครูเป็นผู้บอก หรือเปิดพจนานุกรม แล้วให้นักเรียนอธิบาย สิ่งสำคัญคือ ต้องเป็นความหมายที่ไม่ซับซ้อน
2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงของคำที่ถูกต้องชัดเจน จะช่วยให้นักเรียนรู้คำนั้นได้อย่างแม่นยำ ทั้งรูปและการออกเสียง
3. ต้องให้นักเรียนเห็นรูปคำนั้นๆ ว่าประกอบด้วยพยัญชนะ สระ ะไรบ้างและถ้าเป็นคนหลายพยางค์ ครูควรแยกให้ดูเป็นคำ
4. ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้นๆ โดยการดูแบบและไม่ดูแบบ
5. สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนนำคำนั้นๆ ไปใช้ซึ่งอาจเป็นการให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพ บรรยายเรื่องราว หรือเขียนในกิจกรรมการเรียนโดยเหมาะสมกับวัย

ในการที่จะทำให้การเขียนสะกดคำได้ผลดี สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างยิ่ง คือ กิจกรรมที่จัดต้องน่าสนใจ เปิดโอกาสให้เด็กเล่นได้อย่างเสรี เพื่อจูงใจให้เด็กเห็นว่าการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งที่น่าสนใจเรียน กิจกรรมต่างๆ ที่ควรจัด เช่น การเล่นเกมเกี่ยวกับคำ ความหมายของคำ การทายตัวพยัญชนะและสร้างสระต่างๆ การเล่นเกม การแนะนำให้นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติม

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2526: 128) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเล่นเกี่ยวกับการสอนเขียนสะกดคำ ดังนี้

1. ใครรู้จักคำพวกเดียวกันมากกว่ากัน เช่น ชื่อสัตว์เลี้ยง ชื่อสัตว์ป่า ชื่อดอกไม้ ชื่อดอกไม้ ชื่อสิ่งของเครื่องใช้ ใครรู้จักมากกว่าเป็นผู้ชนะ
2. ใครหาตัวอักษรที่ขึ้นต้นพยัญชนะเดียวกัน เช่น แมว ม้า เม่น มอด โดยจะให้นักเรียนเขียนมาก่อนหรือออกมาช่วยกันเขียนบนกระดานคำได้
3. ครูให้เด็กขึ้นมือไปข้างหลังทุกคนแล้วส่งสิ่งของให้ 5 สิ่ง ให้เด็กจับต้องแต่ไม่ให้เห็นว่าเป็นอะไร เสร็จแล้วครูเก็บของเหล่านั้น ให้นักเรียนเขียนว่าสิ่งที่ตนเองจับนั้น เรียกว่าอะไร ครูจะดูว่าเด็กรู้จักคำและสะกดคำนั้นได้ถูกต้องเพียงใด

สามารถ สักดิ์เจริญ (2517: 90-91) มีความเห็นเกี่ยวกับการเสริมทักษะการเขียนสะกดคำดังนี้

1. เห็นความสำคัญ โดยพยายามชี้ให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าการเขียนคำไทยผิดเป็นเรื่องบกพร่อง น่าอับอาย เป็นสิ่งที่พึงหลีกเลี่ยง
2. หมั่นชี้แจง คือพยายามบอกคำที่เป็นตัวอย่างที่ผิด จากที่ได้ก็ตามแล้วชี้แจงให้นักเรียนรู้ เข้าใจ สอนให้เขียนให้ถูกทุกครั้ง
3. แสดงแบบอย่าง คือ ครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดี ใช้ภาษาให้ถูกต้องเสมอทั้งการพูดและการเขียน
4. ช่างฝึกฝน หมายถึงพยายามนำกิจกรรมที่จะนำมาฝึกฝนให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ถือหลัก “ฝึกคำเพียงน้อยๆ แต่บ่อยๆ จะแม่นยำ”
5. ค้นความหมาย คือ ต้องสอนความหมายของคำควบกันไปด้วย ฝึกให้นักเรียนสังเกตความหมายของคำจากบริบท
6. ใช้อุปกรณ์ คือเลือกอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และนักเรียนโดยใช้อุปกรณ์ เช่น ป้ายประกาศ แผนภูมิ บัตรคำ ให้เด็กเห็นคำยากๆ บ่อยๆ จนจำได้
7. สอนแบบฝึกหัด จะต้องให้ทำสม่ำเสมอ การแก้คำผิดเป็นเรื่องหนึ่งที่สำคัญ ครูต้องไม่ละเลย การแก้คำผิดควรทำในลักษณะไม่เหมือนกับการเขียนสะกดคำธรรมดา เช่น แก้ลงในบัตรคำหรือเป็นตัวอักษรประดิษฐ์ สามารถติดไว้ดูได้ง่ายๆ เห็นได้เสมอๆ ในห้องเรียน

ประเทิน มหาจันทร์ (2519: 65) ได้เสนอลำดับขั้นการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความหมาย + การออกเสียง ในขั้นนี้ครูจะต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ มองเห็นคำพร้อมออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะพูดเป็นประโยคได้โดยใช้คำเหล่านั้นอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 2 การมองเห็นรูปคำ ครูต้องให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำ + ส่วนประกอบต่างๆ ของคำ แยกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์ แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 การระลึกคำ คือ ให้มองเห็นคำนั้นแล้วสะกดโดยไม่ต้องดู ตรวจสอบว่าการสะกดคำนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดให้นักเรียนย้อนกลับไปเริ่มต้นในขั้นที่ 1

ขั้นที่ 4 การเขียนคำนั้นให้ถูกต้อง จากความจำ ใส่วรรณยุกต์ สระให้ถูกต้อง แล้วตรวจดูว่าเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่

ขั้นที่ 5 การทบทวน ให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกต้องถึง 3 ครั้ง

แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นดี และถ้าให้นักเรียนจำได้ดียิ่งขึ้นควรให้นักเรียนนำคำนั้น ไปเขียนเป็นประโยคทันที อาจเขียนเป็นเรียงความหรือเขียนจดหมายก็ได้

ไพฑูรย์ ธรรมแสง (2519: 23 - 24) ได้ให้ความเห็นว่า วิธีที่จะฝึกทักษะการเขียนสะกดคำนั้นไม่จำเป็นต้องอ่านเป็นข้อความให้เด็กเขียนเสมอไป ควรใช้กิจกรรมหลาย ๆ อย่างดังนี้

1. ต้องให้เด็กรู้จักจุดมุ่งหมายก่อนว่าให้เขียนตามคำบอกเพื่อให้สะกดคำได้อย่างถูกต้อง ถูกวรรคตอน และลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย
2. ให้เด็กรวบรวมคำที่เขียนผิดบ่อย ๆ จากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณา พร้อมทั้งคำอธิบายว่าผิดตรงไหน
3. ให้มีการเขียนสะกดตัวบนกระดาน
4. ให้ช่วยกันเขียนคำยากด้วยตัวอักษรงาม ๆ ปิดป้ายประกาศในห้องเรียน
5. ผูกคำยากเป็นร้อยกรองให้ท่องจำ
6. ส่งเสริมให้เปิดพจนานุกรมเมื่อสงสัย และจัดให้มีการแข่งขันเปิดพจนานุกรม
7. กำหนดศัพท์ให้เขียนเป็นประโยคหรือเป็นเรื่องราวเพื่อให้มีหลายวิธีและให้เขียนบ่อย ๆ
8. จัดให้มีกิจกรรมการเขียนโฆษณา เป็นกิจกรรมร่วมกับการเขียนตามคำบอก
9. ถ้าบอกให้เขียนเรื่องราว ต้องให้เด็กทำความเข้าใจเรื่องที่เขียน รวมทั้งศัพท์ที่ยากด้วย

10. เมื่อเขียนผิดชี้แจงให้เด็กทราบว่ามีผิดอย่างไร แล้วแก้ไขและกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2536: ๗) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนเขียนสะกดคำ โดยวิธีทางหลักภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ฝึกสะกดคำให้คล่องโดยให้ดูรูปคำแล้วสะกดปากเปล่าเป็นกลุ่มและรายบุคคล

ขั้นที่ 2 สังเกตการณ์วางพยัญชนะ สระ ของคำแล้วฝึกสะกด

ขั้นที่ 3 สอนความหมายของคำโดยใช้ภาพ หรือทำท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 4 นำคำที่สะกดแล้วมาอ่านเป็นคำโดยไม่ต้องสะกด คำใดอ่านไม่ได้ให้ใช้การสะกดช่วย โดยให้คัดหรือเขียนคำออกจนจำได้

ขั้นที่ 5 นำคำที่อ่านได้แล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน เน้นการอ่านและเขียนบ่อย ๆ

สนิท ตั้งทวี (2528: 32-33) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ครูจัดหาเรียงความซึ่งอาจจะเป็นข่าวหรือบทความมาแจกให้นักเรียนอ่านในเวลาที่กำหนดแล้วให้นักเรียนลอกข้อความที่เห็นว่าน่าจะมีประโยชน์และข้อคิดที่เห็นว่าดีส่งครู โดยที่ครูจะต้องเน้นในเรื่องความถูกต้องของการเขียน รวมทั้งความประณีตสวยงามของตัวหนังสือ

2. ครูมอบให้นักเรียนไปอ่านบทความจากหนังสือพิมพ์หรือจากวารสารต่างๆ แล้วให้คัดลอกข้อความที่น่าสนใจไปโน้ตบรรยาย โดยบอกแหล่งที่มาของข้อความนั้นให้ชัดเจน

3. แบ่งกลุ่มให้ไปหาคำจากหนังสือเรียน หรือหนังสืออ่านมาจากกันแล้วบอกให้เขียน

4. รวบรวมคำศัพท์ต่างๆ โดยเขียนเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น อาจจะเรียงตามตัวอักษรหรือเรียงตามความหมาย

5. ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนคำศัพท์ลงในบัตรคำ แล้วใช้คำเหล่านั้นเขียนเป็นข้อความลงบนแถบประโยค

6. แข่งขันสะกดคำยากบนกระดานหน้าชั้น

7. ให้นักเรียน เขียนประกาศ โฆษณา บัตรเชิญ หรือบัตรอวยพร โดยครูเน้นถึงความ เป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงามประณีต

8. ครูทำบัญชีคำยากแล้วนำมาให้นักเรียนเขียนเป็นคำๆ โดยเน้นความถูกต้อง ชัดเจน ครูอาจให้นักเรียนผลัดกันตรวจแล้วให้คะแนนแต่ละคน ให้นักเรียนบันทึกผลการสะกดคำยากของคนไว้เพื่อพัฒนาการของตน

9. ครูให้นักเรียนแต่งประโยคโดยการกำหนดคำที่มักเขียนผิดให้ เช่น กังสดาล ขโมย ครหา ชนวน ประติมากรรม นัยน์ตา เวทมนต์ ฯลฯ

10. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นหมู่ๆ ให้แข่งขันเขียนคำที่มักเขียนผิด

ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี เข้มยิ้ม (2549: 8) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำนี้ โดยทั่วไปครูมักจะสอนโดยวิธีเขียนตามคำบอก ถ้านักเรียนเขียนผิดก็ให้แก้คำผิดหลายๆ ครั้ง ด้วยเหตุนี้ การเขียนสะกดคำจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะวิธีการสอนไม่เร้าความสนใจ ไม่สนใจให้เด็กเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

คำไว้ดังนี้

ประกาศรี สีสหอำไพ (2534: 349) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่เกี่ยวกับการสอนสะกด

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นหาคำศัพท์ในเรื่องที่เรียน
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่
3. ครอบอกให้เขียนและตรวจโดยใช้บัตรคำ และพจนานุกรมประกอบการสอน
4. แข่งขัน สะกดคำยาก
5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูก
6. นำกฎเกณฑ์การเขียนสะกด มาแต่งเป็นคำประพันธ์ เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
7. ฝึกการเขียนเรียงความแล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ของตนเอง

หรือของเพื่อน

8. หาประโยค หรือข้อความสั้นๆ มาให้เดิมศัพท์
9. เขียนรายงานหรือคำที่มักสะกดผิด
10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส ฯลฯ มาแต่งประโยครวบรวมไว้
11. กำหนดคำศัพท์ให้ แล้วนำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง
12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้ให้นักเรียนสะกดผิด

คำสนธิ คำควบกล้ำ

โดยที่ครูไม่แก้ไข

นอกจากนี้ วรณี โสมประยูร (2539: 173) ได้เสนอแนะกิจกรรมเขียนคำไว้ดังนี้คือ

1. เขียนคำจากการผสมพยัญชนะ เช่น นก กบ
2. เขียนคำจากการประสมอักษร เช่น กลาง จาน
3. เขียนคำจากการประสมคำ เช่น ไก่ขัน
4. เขียนคำจากการต่อคำ เช่น ขันน้ำ น้ำปลา
5. เขียนคำจากตารางบิงโก
6. เขียนคำต่อพยัญชนะตัวท้ายของคำ
7. เติมคำที่หายไป
8. จับคู่คำให้ได้ความหมายใหม่
9. หาคำตรงข้าม
10. เขียนคำจากของจริงหรือภาพ
11. เขียนคำจากสิ่งที่กล้าหรือดม
12. เขียนคำจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

ฟิชเจอร์ว็ล (สราวดี เพ็งศรีโคตร. 2539: 23; อ้างอิงมาจาก Fitzgerald. 1967: 38) ได้เสนอแนะการสอนให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำ โดยครูเป็นผู้บอกหรือเปิดพจนานุกรม แล้วให้นักเรียนอภิปราย สิ่งสำคัญคือต้องเป็นความหมายที่ไม่ซับซ้อน

2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงของคำที่ถูกต้องชัดเจน ช่วยให้นักเรียนรู้คำได้แม่นยำ ทั้งรูปคำและการออกเสียง

3. ต้องให้นักเรียนมองเห็นรูปคำว่าประกอบด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอะไรบ้าง ถ้าเป็นคำหลายพยางค์ ครูควรแยกให้ดูเป็นคำ

4. ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้นๆ โดยการดูแบบและไม่ดูแบบ

5. ครูสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนนำคำไปใช้ เช่น การให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพ บรรยายเรื่องราว หรือเขียนในกิจกรรมการเรียนรู้โดยเหมาะสมกับวัย

รูบิน (Rubin. 1990 : 300) ได้แนะนำลำดับขั้นในการเขียนรู้คำโดยเฉพาะ ดังนี้

1. ให้มองดูคำ

2. ออกเสียงคำแต่ละคำอย่างถูกต้อง

3. ดูแต่ละส่วนของคำอย่างละเอียด

4. พูดย่อตัวอักษรของคำตามลำดับ

5. ปิดคำและจงพยายามนึกถึงคำนั้น ด้วยการท่องคำและสะกดคำด้วยปากเปล่า แล้วตามด้วยการเขียนคำนั้นๆ

6. ตรวจสอบคำที่เขียนโดยดูจากคำที่ถูกต้อง

ทอมป์กินส์ (Tompkins. 1994: 342) กล่าวว่านักเรียนไม่ชอบเกี่ยวกับการเดิมคำในช่องว่างหรือเขียนสะกดคำเองในประโยค ดังนั้นเขาจึงใช้การฝึกคำง่ายๆ แทนด้วยการใช้เวลาฝึกเขียนเพียง 5 นาทีต่อวัน โดยวิธีนี้สามารถทราบถึงความหมายได้ด้วยกิจกรรมที่ฝึกเขียน ควรมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ดูคำแล้วพูดคำนั้นๆ

2. อ่านแต่ละตัวอักษรในแต่ละคำ

3. ปิดตาและสะกดคำด้วยตัวเอง

4. ดูที่คำนั้นว่าตัวเองสะกดถูกต้องหรือไม่

5. คัดลอกคำจากรายการที่ทำไว้

6. ปิดคำไว้แล้วเขียนอีกครั้งหนึ่ง

7. ดูคำที่เขียนนั้นว่าถูกหรือไม่

8. ถ้าทำผิด ลองทำซ้ำตามขั้นตอนใหม่อีกครั้ง

พิมล แจ่มแจ้ง (2542: 16) กล่าวถึงการสอนสะกดคำไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้รู้ความหมายและสามารถนำคำไปใช้ได้ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อฝึกให้นักเรียนได้สนใจเรียนรู้คำและสามารถเขียนคำได้มากยิ่งขึ้น โดยเริ่มจากนักเรียนได้เห็นคำ อ่านออกเสียงช่วยกันค้นหาความหมาย พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนเขียนคำและนำคำไปแต่งประโยคหรือเขียนเรื่องเป็นลำดับต่อไป

ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี แยมยิ้ม (2549: 11) สรุปไว้ว่า การสอนให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง แม่นยำ ครูต้องตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำและหลักการสอนเขียนสะกดคำ ซึ่งพอจะสรุปวิธีการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนมองเห็นรูปคำ ว่ามีลักษณะอย่างไร ประกอบด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอย่างไรบ้าง
2. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำนั้นๆ ให้ชัดเจนเป็นคำ
3. ฝึกให้นักเรียนสะกดปากเปล่าโดยวิธีแจกลูกสะกดคำ โดยออกเสียงดังๆ อย่างชัดเจน
4. สอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ และยกตัวอย่างการใช้คำนั้นๆ ในสถานการณ์ต่างๆ
5. ฝึกให้ลงมือเขียนสะกดคำนั้นๆ หลายๆ ครั้ง
6. ให้นักเรียนระลึกคำที่เขียน แล้วเขียนคำสะกดโดยไม่ต้องดูแบบ
7. ตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้กลับไปดูคำนั้นใหม่
8. ใช้คำที่เขียนนั้นมาแต่งประโยค โดยอาจแต่งด้วยปากเปล่าก็ได้
9. ทบทวนการเขียนอีกครั้งหนึ่ง

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การสอนให้นักเรียนเขียนสะกดคำเป็น การพัฒนาความสามารถในทักษะด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียน จะได้ผลยังต้องให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายและให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนหันมาสนใจในการเขียนสะกดคำมากขึ้น และสิ่งสำคัญในการสอนการเขียนสะกดคำที่จะลืมเสียมิได้คือ การฝึกฝน เพราะการเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน ครูจึงจำเป็นต้องหากิจกรรมต่างๆ อย่างหลากหลายมาช่วยในกระบวนการเรียนการสอนและการฝึกฝน โดยเฉพาะแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน รวมทั้งได้รับความรู้และจดจำคำและสามารถนำไปใช้ได้ อย่างถูกต้องแม่นยำ

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

1.2.1 ความหมายของแบบฝึกหัด

สมศักดิ์ สินธุเวชญ์ (2524: 106) กล่าวว่า แบบฝึก (Drill and Approach) คือ การจัดประสบการณ์การฝึกหัด เพื่อให้เกิดความจำเป็นจนสามารถปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติ ขั้นตอนในการสอนก็มักจะเริ่มต้นด้วยการบอกหรือทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนทำตาม และฝึกหัดเรื่อยไปจนกระทั่งจำและทำได้โดยอัตโนมัติ

โสภา พรหมรักษ์ (2526: 106-108) กล่าวว่า แบบฝึกหัด ในภาษาไทยมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น แบบฝึก แบบฝึกทักษะ แบบฝึกหัดฝึกทักษะ

วาสนา สุพัฒน์ (2530: 11) กล่าวว่า แบบฝึกหัด หมายถึง งานหรือกิจการที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเพิ่มทักษะ ซึ่งสามารถนำไปแก้ปัญหาได้

อัญญา ชิวพันธ์ และคนอื่นๆ (2532: 102) ได้กล่าวว่า แบบฝึกหัด หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้น เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วน ที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติและนำเอาความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้องคล่องแคล่ว

ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี แยมยิ้ม (2549: 12) กล่าวว่า แบบฝึกหัด หมายถึง งานกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียนได้ฝึกหัดกระทำ เพื่อทบทวน ฝึกฝนเนื้อหาความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดเป็นความจำ จนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความชำนาญและให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากนิยามที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า แบบฝึกหัด หมายถึง แบบฝึกทักษะ งานกิจกรรมที่ครูจัด หรือมอบหมายให้นักเรียนได้ฝึก เพื่อฝึกฝน และทบทวนความรู้ เพื่อให้เกิดความชำนาญ สามารถนำไปแก้ไขปัญหา และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

1.2.2 ความสำคัญของแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดเป็นสื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่งซึ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา โดยมีครูเป็นผู้แนะนำช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ นักเรียน การฝึกทักษะทางภาษานั้น จะอาศัยเฉพาะแบบเรียนและแบบฝึกหัดในแบบเรียนเพียงอย่างเดียว นับว่ายังไม่เพียงพอ ทั้งจะไม่ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในทักษะทางภาษาได้เพียงพอ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ครูจะต้องสร้างแบบฝึกหัดเฉพาะเรื่องขึ้น สำหรับฝึกเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความคล่องแคล่วในทักษะทางภาษาไทย โดยเฉพาะในด้านการเขียนสะกดคำ (รุจิ สุเสมอ. 2526: 23) นอกจากนี้ แคลคานีย์ และโบเวน (ศศิธร สุทธิเทพย์. 2517: 28; อ้างอิงจาก Dacca nay; & Bowen. 1963) ยังได้กล่าวว่า หนังสือเรียนเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดสภาพการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ได้ โดยเฉพาะทางด้านการเรียนภาษาครูจะต้องมีศิลปะในการสอนและเตรียมพร้อมด้วยแบบฝึกเพิ่มเติมหลายๆ แบบ เนื่องจากนักเรียนแต่ละกลุ่มแต่ละชั้นมีความแตกต่างกันในเรื่องพื้นฐาน แรงจูงใจและความสามารถ ฉะนั้น ครูจะต้องคำนึงถึงวิธีการสอน การเตรียมบทเรียน และการเลือกแบบฝึกประกอบนอกเหนือจากที่ปรากฏในบทเรียน เพื่อที่จะทำให้การสอนของครูประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น และขจรรัตน์ หงส์ประสงค์ (2519: 13) ได้กล่าวว่า ในการฝึกทักษะ จำเป็นต้องอาศัยแบบฝึก เพื่อทบทวนความเข้าใจและฝึกเรื่องที่ได้เรียนไปแล้ว ครูส่วนมากจะใช้แบบฝึกที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียน ให้นักเรียนฝึกหัดหลังเรียนไปแล้ว แต่หนังสือแบบฝึกบางเล่มมีแบบฝึกเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย จึงเป็นหน้าที่ของครูโดยตรง ที่จะต้องสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอน เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะนอกจากนี้ ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี แยมอัม (2549: 12) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นส่วนสำคัญในการเรียนการสอนเพราะถ้าขาดแบบฝึกหัด เพื่อใช้ในการฝึกฝน ทักษะความรู้ต่างๆ หลังที่เรียนไปแล้วเด็กก็จะลืมเลือนความรู้ที่เรียนไปได้ อันจะส่งผลให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่าแบบฝึกหัดเป็นส่วนสำคัญในการฝึกทักษะ ทบทวนเรื่องที่เรียนไปแล้ว และใช้ในการฝึกฝนหลังจากที่เรียนไปแล้ว แบบฝึกหัดจะช่วยฝึกทักษะความรู้ต่างๆ ที่เด็กอาจลืม ทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

1.2.3 หลักการสร้างแบบฝึกหัด

การสร้างแบบฝึกหัดให้มีประสิทธิภาพนั้น ต้องอาศัยหลักการสร้างหลายประการ ดังที่ ก่อ สวัสดิพานิช (2514: 2) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกให้รอบคอบว่าต้องการจะให้เกิดทักษะใด ใช้แบบฝึกแบบไหน ใช้อย่างไร
2. ใช้แบบฝึกสั้นๆ แต่หลายๆ แบบ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย
3. ให้ฝึกในสภาพการที่แตกต่างกัน เช่น คัดบนกระดาน หรือคัดบนกระดานมาปิดให้อ่าน
4. ประเมินผลแบบฝึก ต้องประเมินเพื่อดูว่า เด็กเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงใด

บรูคส์ (วิชัย เพ็ชรเรือง. 2531: 73; อ้างอิงมาจาก Brook. 1960: 212 -215) ได้เสนอรูปแบบของแบบฝึกที่เป็นประโยชน์ในการฝึกทักษะทางภาษาไว้หลายชนิดดังต่อไปนี้

1. การเลียนคำ (Repetition) ฝึกโดยให้นักเรียนเลียนแบบครู
2. การเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation)
3. การแทนที่ โดยเปลี่ยนจากคำนามเป็นคำสรรพนาม (Replacement)
4. การโต้ตอบโต้ตอบ (Rejoinder) ให้นักเรียนแต่งประโยคโต้ตอบประโยคที่กำหนด

5. การเรียบเรียงข้อความใหม่ (Restatement) กำหนดข้อความให้นักเรียน แล้วให้ตัดข้อความหรือหาข้อความมาเติม โดยยังคงความหมายเดิมไว้
6. การเติมคำหรือข้อความให้สมบูรณ์ (Completion)
7. การย้ายที่คำ (Transposition) ให้ย้ายตำแหน่งคำ หรือเติมคำ ให้มีความหมายเหมือนข้อความที่กำหนดให้
8. การขยายความ (Exposition) จัดวางคำใหม่ให้เหมาะสมเพื่อขยายความ
9. จำกัดคำให้แคบลง (Contraction) โดยใช้คำเดียวแทนข้อความในประโยค
10. การรวมประโยค (Integration) รวมประโยค 2 ประโยค ให้เป็นประโยคเดียวกัน

1.2.4 ขอบเขตของแบบฝึก

วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ลักษณะสำคัญของวิชาทักษะอยู่ที่การฝึกฝน และการทำกิจกรรม ดังนั้น ครูควรสร้างแบบฝึกไว้ทบทวนความรู้ และฝึกทักษะให้นักเรียนของตนได้มี นักการศึกษาเสนอลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้ เช่น

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517: 412-413) ได้กล่าวถึงหลักการจัดทำแบบฝึกเสริมทักษะว่า

1. ให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียนเด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกจะต้องอาศัยรูปแบบ สีสวยดึงดูดใจ และเป็นไปตามลำดับความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่าจะมุ่งฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงตามมุ่งหมาย ที่วางไว้ครูจะต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกความแตกต่างและจัดทำแบบฝึกเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ยิ่งดี

นิตยา ฤทธิโยธี (2520: 1) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกหัดที่ดี ดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับ วัย หรือความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาเหมาะสมหรือไม่ใช้เวลานาน
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจ และท้าทายให้แสดงความสามารถ

นิภา เล็กบำรุง (2528: 14-15) ได้กล่าวถึงการให้แบบฝึกหัดแก่นักเรียนว่า ครูควรมีหลักการในการให้แบบฝึกหัด เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนดังนี้

1. แบบฝึกหัดต้องแจ่มแจ้งและแน่นอน ครูต้องอธิบายวิธีทำอย่างชัดเจนให้นักเรียนเข้าใจถูกต้อง และกำหนดขอบเขตให้แน่นอน ไม่กว้างขวางจนเกินไป

2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัย และความรู้พื้นฐานของนักเรียน
 3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เพราะความรู้ประสบการณ์เดิมย่อมเป็นรากฐานหรือประสบการณ์ใหม่ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างสะดวกขึ้น
 4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้ นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
 5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มีต่อแบบฝึกหัดนั้น
 6. ครูควรเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้น และปัญหานั้น ไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียน
- ทำต่อไปจนสำเร็จ
7. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงเสียก่อนจะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไปจนสำเร็จ

8. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกอย่างเดียวกันควรพิจารณาด้านคุณภาพของแบบฝึกให้แตกต่างกันหรือให้เด็กที่เรียนอ่อนมีเวลาทำมากกว่า

ศศิธร สุทธิแพทย (2518: 72) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดี

นักเรียนสนใจกระตือรือร้นที่จะทำ เป็นแบบฝึกที่มีลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาด้วยตัวเอง

ริเวอร์ (River. 1968: 97-105) กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. บทเรียนทุกเรื่องควรให้นักเรียนมีโอกาสฝึกมาก่อนที่เรียนในเรื่องต่อไป
2. การฝึกแต่ละครั้งควรฝึกเพียงแบบฝึกเดียว
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้มาแล้ว
4. สิ่งที่ทำให้ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบสั้นๆ
5. คำพูดหรือเนื้อหาในแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
6. แบบฝึกควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย
7. แบบฝึกควรมีหลายๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8. การฝึกควรฝึกในสิ่งที่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.2.5 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการเขียนตัวสะกด

ในการสร้างแบบฝึกมีความจำเป็นอย่างมาก ที่จะต้องนำเอาทฤษฎีหรือหลักจิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อเสริมความเหมาะสมถูกต้องในการที่จะนำแบบฝึกไปใช้กับนักเรียนตามวัย และแบบฝึกหัดนั้นมีประสิทธิภาพน่าเชื่อถือ ซึ่งผู้วิจัยได้อาศัยหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา ของ พรรณี ช. เจนจิต (2528: 21) มาประกอบดังนี้คือ

1. การตั้งใจ เป็นสิ่งสำคัญในการเรียน เป็นความจำเป็นที่ครูจะต้องรู้จักกระตุ้นให้เด็กตื่นตัวในการที่จะพยายามทำงานให้ประสบความสำเร็จ
2. การฝึกหัด เป็นการกระทำพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งซ้ำๆ เพื่อให้จำได้คงทนซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นในการฝึกทักษะต่างๆ โดยเฉพาะการเรียนรู้สะกดคำต้องฝึกฝนบ่อยๆ จะทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการเรียน
3. การเสริมแรง การกระทำใดๆ ถ้าได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มให้เกิดการกระทำนั้นอีกครั้ง ดังนั้นในการสอนครูควรให้การเสริมแรงทางบวกโดยให้คำชมเชย หรือให้รางวัลเพื่อให้นักเรียนเกิดความภูมิใจในตนเอง และรู้ว่าตนเองได้รับความสำเร็จในการเรียน
4. กฎแห่งผล การกระทำใดๆ ก็ตามถ้าเป็นสิ่งที่พึงพอใจ ก็จะทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก และถ้าได้รับผลที่ไม่เป็นที่น่าพอใจก็จะเลิกพฤติกรรมนั้น ดังนั้น ในการให้นักเรียนทำงาน ครูควรตรวจและส่งผลงานนักเรียนคืนโดยเร็ว เพื่อนักเรียนจะได้ทราบรับผลการเรียนของคนว่านักเรียนเป็นที่พอใจของครูหรือของตนเองมากน้อยเพียงใด

สุจริต เพียรชอบ (2522: 53) ได้ศึกษาหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการสร้างแบบฝึกพอจะสรุปได้ว่า เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล ครูจะต้องคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจที่แตกต่างกัน ดังนั้น เมื่อสร้างแบบฝึกหัด ต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม รูปแบบและไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป และการนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิต และการเรียนรู้มาให้นักเรียนได้ทดลองทำในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนและทำแบบฝึกในสิ่งที่ใกล้ตัวนอกจากจะจำได้แม่นยำแล้ว นักเรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้ในประโยชน์อีกด้วย

นอกจากนี้ ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี แยมยิ้ม (2549: 16) กล่าวว่าไว้ว่า หลักจิตวิทยาซึ่งนำมาประยุกต์ใช้สำหรับเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดนั้น มีผลทำให้ได้แบบฝึกหัดที่ดีมีคุณภาพ เหมาะสมที่จะนำไปใช้ฝึกทักษะกับนักเรียนทำให้นักเรียนได้รับความสำเร็จในการเรียนด้วย และสามารถเป็นแบบอย่างในการสร้างแบบฝึกหัดอื่นๆ ต่อไปอีก

สรุปได้ว่า หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนสามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดที่ดีและมีคุณภาพได้และยังนำไปใช้ฝึกทักษะให้กับนักเรียนทำให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำ ทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน อีกทั้งยังนำความรู้ไปใช้ในด้านต่างๆให้เกิดประโยชน์อีกด้วย

1.2.6 ประโยชน์ของแบบฝึก

แบบฝึกมีประโยชน์ต่อการเรียนทักษะมาก ดังที่ เพ็ตตี (มาศวิมล รักบ้านเกิด. ม.ป.ป.; อ้างอิงจาก Petty. 1963: 469 - 472) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาดีขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน โดยการกระทำดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลายๆครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกที่ใช้ในเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดช่วยให้ครูมองเห็น ๆ เค้น หรือปัญหาต่างๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันเวลาที่
8. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรง และเวลาที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกหัดตำราเรียน ทำให้มีเวลาได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงในกระดาษไขทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึก และมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี แยมี่ยม (2549: 17) ได้กล่าวว่าแบบฝึกหัดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิชาทักษะภาษาไทย โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ สามารถเขียนสะกดคำได้รวดเร็วและถูกต้อง ครูสามารถสร้างแบบฝึกหัดและเลือกใช้แบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนได้ โดยจะต้องให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและแบบฝึกหัดควรมีหลายๆ แบบ มีภาพและกิจกรรมที่สร้างความสนใจของผู้เรียนได้อย่างดี เพื่อให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายและมีความสนใจในการฝึกเขียนสะกดคำมากยิ่งขึ้น

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัดสรุปได้ว่าแบบฝึกหัดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิชาทักษะภาษาไทย โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำ เพราะจะทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำและรวดเร็ว อีกทั้งครูยังสามารถสร้างแบบฝึกหัดและเลือกใช้แบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยจะต้อง มีภาพและกิจกรรมที่น่าสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายและมีความตั้งใจกระตือรือร้นในการฝึกเขียนสะกดคำมากยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

2.1 งานวิจัยในประเทศ

สมศรี เพ็ชรยิ้ม (2520: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบฝึกภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของคะแนนทดสอบภายหลังจากการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัดอย่างมีนัยสำคัญที่มีระดับความเชื่อถือ .01 แสดงว่าผู้เรียนทำแบบฝึกหัดนี้แล้วมีความรู้เพิ่มขึ้น

ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์ (2522: 47) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนอักษรนำสำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนิบงชนูปถัมภ์ จังหวัดยะลา จำนวน 60 คน ได้วิเคราะห์ผลการสร้างแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพ 92.41 / 90.40 และคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนการฝึกกับหลังการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าผู้เรียนมีความสามารถทางการเขียนที่ใช้อักษรนำที่เพิ่มหลังจากการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกแล้ว

บุญมา สังข์โพธิ์ (2523: บทคัดย่อ) ได้แสดงแบบฝึกหัดคำพ้องเสียงขึ้น แล้วนำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ผลการวิจัย พบว่า หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำพ้องเสียงเพิ่มขึ้น โดยเปรียบเทียบผลการสอบก่อนและหลังเรียนปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 แสดงว่าหลังการฝึกแล้วนักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น

บุพดี พูลเวชประชาสุข (2525: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาสวิล รักบ้านเกิด (2526: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยเปรียบเทียบกับการสอนตามแผนกิจกรรมในแผนการสอน โดยนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนบ้านบางสะแก กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนได้รับการสอน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุจิ สุขเสมอ (2526: บทคัดย่อ) ได้วิเคราะห์ระดับความยากง่ายของคำและนำคำยากมาสร้างแบบฝึกคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยนำไปทดลองกับนักเรียนโรงเรียนวัดโพธิ์ทองบน อำเภอปากเกร็ด จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่าการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อดุล ไทรเล็กทิม (2526: 63) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากแบบทักษะสัมพันธ์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านชัยป่าหวาย อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี จำนวน 45 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนการทดสอบก่อนเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการเรียนทักษะการฟังวิชาภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกจะทำให้ทักษะการฟังวิชาภาษาไทยของนักเรียนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

นันทนา ดาวดวงเด่น (2528: 50-51) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2527 โรงเรียนวิจิตร กรุงเทพมหานคร จำนวน 48 คน ผลปรากฏว่า กลุ่มนักเรียนที่สอนโดยใช้เกมมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่สอน แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุญรัตน์ มีสมบุรณ์ (2529: 45) ได้สร้างแบบฝึกภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางวัดฉาง จังหวัดระยอง จำนวน 50 คน ผลการวิจัย พบว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 90.54 / 90.05 และคะแนนเฉลี่ย ของคะแนนทดสอบหลังการทำ แบบฝึกมากกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทำแบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียน ทำแบบฝึกนี้แล้วมีความสามารถในการเขียนสะกดคำในมาตราแม่กนเพิ่มขึ้น

นวลใจ หนูมี (2529: 54) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อใช้ในการสอนซ่อม เสริมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่องพรานวิทยา จังหวัดราชบุรี จำนวน 30 คน ผลการวิจัย ปรากฏว่า แผนการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากมีประสิทธิภาพ 92.67 / 80.07 ผลสัมฤทธิ์ ของนักเรียนในการเขียนสะกดคำยากก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โรจนา แสงรุ่งระวี (2531: 50-51) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้ แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ของคะแนนการเขียนสะกดคำระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ภายหลังจากการที่นักเรียนได้รับการฝึกการ เขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกแล้วมีผลการเขียนดีขึ้น คือสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

กรรณิการ์ สุกรเวทย์ศิริ (2523: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากที่ สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 91.11 / 88.31 และนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบหลังทำแบบฝึกหัดได้สูงกว่า เกณฑ์มาตรฐาน

สุภาพ ดวงเพชร (2533: 72) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ กับการใช้แบบฝึก การใช้คู่มือครูกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. พัฒนาการของความสามารถในการเขียนคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. พัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประยงค์ โชติการณ (2534: 7) ได้ทดลองการสอนโดยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากกลุ่มทักษะภาษาไทย กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิพัฒนราษฎร์บำรุง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 44 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มยุรี เหมือนพันธ์ (2535: 45) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่อง “ตัวสะกดมาตราแม่กค” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผลจากการศึกษาค้นคว้า พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กค มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยไม่ได้ใช้แบบฝึกทักษะ

นรา ชำรงสุข (2536: 11) ได้ทดลองการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสฤณดิษฐ์ จังหวัดจันทบุรี จำนวน 84 คน พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยไม่ได้ใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทฤษฎี ชีรวัดนาพันธุ์ (2536: 61) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง “ตัวสะกดมาตราแม่กค” ด้วยการให้แบบฝึกเสริมทักษะกับวิธีการสอนแบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลจากการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และวัดความก้าวหน้าทางการเรียนด้วยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะอยู่ในระดับสูง

อมรรัตน์ กงสมบูรณ์ (2536: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมและแบบฝึก มีความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยาก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาค (2537: 53) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากด้วยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลจากการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์การเขียนตัวสะกดคำระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความก้าวหน้าสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ประสิทธิ์ เดชครอง (2539: 44) สร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีความก้าวหน้าทางการเรียนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กนสูงกว่ากลุ่มที่สอนวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สราวดี เพ็งศรีโคตร (2539: 60) ศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีอัตราส่วนของการหาประสิทธิภาพเท่ากับ 1.02 นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกหัดภาษาไทยของกรมวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กะนิงนิษฐ์ สารสุวรรณ (2540: 44) ศึกษาความสามารถในการระลึกได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากแบบฝึกสะกดคำยากที่มีตัวขึ้นนำต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ฝึกจากแบบฝึกสะกดคำยาก ที่มีตัวขึ้นนำเป็นภาพลายเส้นมีผลการเขียนสะกดคำหลังสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ฝึกจากแบบสะกดคำยากที่มีตัวขึ้นนำเป็นตัวหนา มีผลการเขียนสะกดคำหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ฝึกจากแบบฝึกสะกดคำยากที่ไม่มีตัวขึ้นนำ มีผลการเขียนตัวสะกดคำหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรทัย นุตรดิษฐ์ (2540: 74-76) ได้สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึก มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำให้สูงขึ้น

ศุภมาส คำณพานิช (2541: 63) ได้สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าแบบฝึกความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำได้สูงขึ้น

พนมวัน วรคัลย์ (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำและศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานและนักเรียนที่ใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

พิมล แจ่มแจ้ง (2542: 80) ได้สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดฝึกการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เขียนคำได้ถูกต้องมากขึ้นโดยเฉลี่ยคิดเป็นคะแนนร้อยละ 82.01 นั้นแสดงว่าชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำได้สูงขึ้น

เสงี่ยม แสงโชติ (2545: 34) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำจากหนังสือเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพ มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำได้สูงขึ้น

ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี เข้มขิ้ม (2549: บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า หลังจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการฝึกแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดแล้ว มีความสามารถในการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการสอนเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกหัดนั้นสามารถพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนให้ดีขึ้นเพื่อเป็นการพัฒนาตนเองและปรับปรุงแบบฝึกหัดให้เหมาะสมและน่าสนใจ อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีปัญหาได้ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

พินเตอร์ (Pinter. 1677: 710 - 711 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำที่สอนโดยใช้เกมการศึกษา และสอนโดยใช้ตำราแก่นักเรียน ระดับ 3 จำนวน 94 คนในรัฐเพนซิลวาเนีย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้เกมการศึกษาสูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยใช้ตำรา

ชวอร์ทซ์ (Schwartz. 1977: 8020 - A) ศึกษาพัฒนาการด้านความสามารถของนักเรียนที่ได้รับความรู้การสะกดคำ โดยใช้นักเรียนในระดับ 2 ถึงระดับ 5 ระดับละ 40 คน ในแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน ในการสะกดคำ เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบแบบเลือกตอบเกี่ยวกับคำที่ไม่มี ความหมาย และการเขียนตามคำบอกเกี่ยวกับคำที่ไม่มี ความหมาย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้งสอง กลุ่มที่สะกดคำเก่ง กับที่สะกดคำไม่เก่งมีแนวโน้มในการพัฒนาการสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

แคลนตัน (Clanton. 1977: 2690- 2691- A) ได้ศึกษาถึงผลของวิธีการตัดอักษรตามวิธีการ สอนสะกดคำ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำแล้วให้นักเรียนเติมอักษรที่ หายไป ทำการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 แบบฝึก โดยทดลองกับนักเรียนระดับ 6

ลอว์รี่ (Lowrey. 1978: 817 - A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกหัดกับนักเรียน ระดับ 1 ถึง ระดับ3 จำนวน 87 คน พบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดทักษะมีคะแนนทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัด มากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด
2. แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือช่วยนักเรียนในการเรียนรู้และช่วยในเรื่องความแตกต่าง ระหว่างบุคคลด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกันการนำแบบฝึกหัดมา ใช้ จึงเป็นการช่วยนักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนยิ่งขึ้น

เกลดีน (Gladene. 1980: 66) ได้ศึกษาเปรียบเทียบโปรแกรมคอมพิวเตอร์การสะกดคำ ระหว่างข้อความที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกับข้อความที่มีเนื้อหาไม่ต่อเนื่อง โดยทดลองกับนักเรียนระดับ 3 ของโรงเรียนชาศคาทอลิก ประเทศแคนาดา จำนวน 36 คน ที่อ่อนในการสะกดคำแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 โปรแกรมคอมพิวเตอร์การสะกดคำที่มีความหมาย กลุ่มที่ 2 สะกดคำที่ไม่มี ความหมาย กลุ่มที่ 3 ใช้โปรแกรมตัวเลข ผลปรากฏว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่มสะกดคำได้ถูกต้องไม่แตกต่างกัน

ชเวนดิเงอร์ (Schwendiinger) ได้ศึกษาผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ 6 จำนวน 803 คนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพจริง แบบเขียนตามคำบอก และแบบทดสอบการเขียน สะกดคำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพจริง มีคะแนนการเขียน สะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้รูปภาพของจริง (อดุล ไทรเล็กทิม. 2528: 32; อ้างอิงจาก Schwendiinger, James. 1977: 4847 - A)

แมคพีค (Mcpeak) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาถึงความสามารถในการอ่าน และเพศ ที่มีความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Stittuate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่าทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้นยกเว้นนักเรียนชายในกลุ่มที่มีความบกพร่องด้านการอ่านและยังพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่ระยะเวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอ ที่จะทำให้การถ่ายโยงการเรียนรู้ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ ที่ยังไม่ได้ศึกษาและคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่าคะแนนของนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะได้คะแนนในการสะกดคำสูงด้วย และพบว่า เวลาที่ใช้สำหรับการศึกษาสะกดคำวันละ 20 นาที มีประโยชน์ที่จะทำให้นักเรียนสะกดคำได้ดียิ่งขึ้น (สลักจิต ตั้งสุจริตวงศ์. 2534: 22; อ้างอิงจาก Mcpeak. 1979 : 7199 -A)

จากงานวิจัยต่างประเทศที่กล่าวมา สรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดจะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ดังนั้น แบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของนักเรียนและจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น เพราะแบบฝึกเป็นเรื่องของการเรียนที่เน้นทักษะและเน้นการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จนนักเรียนเกิดความชำนาญในการเขียนคำและจะส่งผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบฝึกหัด การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยกล่าวถึงหัวข้อต่างๆ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือการวิจัย
3. แบบแผนการทดลอง และการดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการอ้างอิงจากผลการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวนทั้งหมด 200 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 50 คน ซึ่งได้มา โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ แบบประเมินคุณภาพ แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ โดยเครื่องมือแต่ละชนิด ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้

1. แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สารที่ 2 การเขียน มาตรา ท.2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความและเขียนเรื่องภายในรูปแบบเขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับการศึกษาหลักการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

1.2 สร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากทั้งหมด 90 คำ ใช้ทั้งหมด 10 แบบฝึกหัด ได้แก่

แบบฝึกหัดที่ 1 เรื่อง สระไ - (ไม้้วน)

แบบฝึกหัดที่ 2 เรื่อง สระไ - (ไม้ลาย)

แบบฝึกหัดที่ 3 เรื่อง มาตราแม่ กง

แบบฝึกหัดที่ 4 เรื่อง มาตราแม่ กน

แบบฝึกหัดที่ 5 เรื่อง มาตราแม่ กม

แบบฝึกหัดที่ 6 เรื่อง มาตราแม่ เกย

แบบฝึกหัดที่ 7 เรื่อง มาตราแม่ เกอว

แบบฝึกหัดที่ 8 เรื่อง มาตราแม่ กบ

แบบฝึกหัดที่ 9 เรื่อง มาตราแม่ กค

แบบฝึกหัดที่ 10 เรื่อง มาตราแม่ กก

ทั้งหมดใน 10 แบบฝึกหัด ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำหลังการใช้แบบฝึกหัด แบบฝึกหัดละ 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 50 ข้อ

1.3 นำแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นให้ทรงคุณวุฒิ ได้ประเมินคุณภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำด้วยแบบประเมินที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและปรับปรุงแก้ไข

2. แบบประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ เมื่อกำหนดประเด็นของการประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

2.2 เขียนแบบประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ใน 2 ด้าน คือด้านคุณภาพเนื้อหาและคุณภาพด้านเทคนิค โดยแต่ละด้านมี จำนวนข้อ ดังนี้

2.2.1 ด้านเนื้อหา มีจำนวน 6 ข้อ

2.2.2 ด้านเทคนิค มีจำนวน 4 ข้อ

โดยในแต่ละข้อมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Ratify scale slaved)

ได้แก่

ระดับ 1	แปลว่า	มีคุณภาพน้อยที่สุด
ระดับ 2	แปลว่า	มีคุณภาพน้อย
ระดับ 3	แปลว่า	มีคุณภาพปานกลาง
ระดับ 4	แปลว่า	มีคุณภาพมาก
ระดับ 5	แปลว่า	มีคุณภาพมากกว่านี้

แล้วมีเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ย(Mean) ดังนี้

1.00 - 1.49	แปลว่า	มีคุณภาพน้อยที่สุด
1.50 - 2.49	แปลว่า	มีคุณภาพน้อย
2.50 - 3.49	แปลว่า	มีคุณภาพปานกลาง
3.50 - 4.49	แปลว่า	มีคุณภาพมาก
4.50 - 5.00	แปลว่า	มีคุณภาพมากที่สุด

2.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้พิจารณาแบบประเมินที่สร้างขึ้นแล้วหลังจากนั้นนำเอาข้อเสนอแนะมาแก้ไขและประเมินก่อนนำไปใช้จริงต่อไป

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนสะกดคำซึ่ง ผู้วิจัยได้กำเนินการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐานต่างๆ ท.2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนข้อมูลสารสนเทศและการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับศึกษาหลักการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำโดยแบบทดสอบมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple choice) 3 ตัวเลือก จำนวนทั้งหมด 20 ข้อ

เรื่องที่	1	2	ข้อ
เรื่องที่	2	2	ข้อ
เรื่องที่	3	2	ข้อ
เรื่องที่	4	2	ข้อ
เรื่องที่	5	2	ข้อ
เรื่องที่	6	2	ข้อ
เรื่องที่	7	2	ข้อ
เรื่องที่	8	2	ข้อ
เรื่องที่	9	2	ข้อ
เรื่องที่	10	2	ข้อ

3.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดได้ตรงกับเนื้อหาหรือไม่ แล้วนำมาหาความเที่ยงตรงของข้อสอบกับจุดประสงค์ (Item Objective Congruence : IOC) ใช้สื่อเกณฑ์ว่าหาค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 150 แสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงแล้ว แต่ถ้าหากได้ค่า IOC น้อยกว่า .50 แสดงว่าข้อสอบนั้นยังไม่มี ความเที่ยงตรงมากกว่าข้อสอบมีค่า IOC อยู่ระหว่าง .67 - 1.00 แสดงว่า ทุกข้อมีความเที่ยงตรงแล้ว

3.4 ตรวจสอบค่าความยาก(Difficulty : p) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination : r) ของแบบทดสอบรายข้อ ด้วยการนำไปทดลองสอบกับนักเรียนที่เคยเรียนเรื่อง การเขียนสะกดคำมาแล้ว จำนวน 45 คน โดยใช้เทคนิคการจำแนกกลุ่มผู้ฟัง (H) 27% โดยสื่อเกณฑ์ว่าค่าที่ใช้ได้สื่อค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง .20 - 1.00 ผลการทดสอบปรากฏว่า ข้อสอบที่สร้างขึ้นมีค่าอยู่ในระหว่าง 0.63 - 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .25 - .87 แสดงว่าทุกข้อมีค่าความยาก(p) และค่าอำนาจจำแนก(r) อยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้แล้ว หลังจากนั้นผู้วิจัยได้หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้งหมด ด้วยวิธีวัดของ Kuder - Richardson - 20 (Kr - 20) ผลปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .646

3.5 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพไปเก็บข้อมูลจริงต่อไป

แบบแผนการทดลองและดำเนินการทดลอง

1. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้อาศัยการประยุกต์ใช้จากแผนการทดลอง Time Series Experiment ดังตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

ระหว่างใช้แบบฝึกหัด					หลังการใช้แบบฝึกหัด
X ₁ O ₁	X ₂ O ₂	X ₃ O ₃	X ₄ O ₄	X ₅ O ₅	O ₁₁
X ₆ O ₆	X ₇ O ₇	X ₈ O ₈	X ₉ O ₉	X ₁₀ O ₁₀	
เมื่อ	X ₁ – X ₁₀	แทน	ใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ตั้งแต่เรื่องที่ 1 ถึงเรื่องที่ 10		
	O ₁ – O ₁₀	แทน	วัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำระหว่างใช้แบบฝึกหัด ตั้งแต่เรื่องที่ 1 ถึงเรื่องที่ 10		
	O ₁₁	แทน	วัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำหลังการใช้แบบฝึกหัด ทั้ง 10 เรื่องและจากแบบแผนการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองด้วยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำทีละเรื่อง โดยหลังจากการใช้แบบฝึกหัดแต่ละเรื่อง ได้ทำการทดสอบเป็นครั้งๆไป จนกระทั่งสอนเสร็จแล้วก็ทำการทดสอบหลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำทั้ง 10 เรื่องอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์หรือไม่		

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำได้อาศัยแบบแผนการทดลอง One Group Pretest - Posttest Design ดังตาราง 2

ตาราง 2 แบบแผนการทดลองเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

	O ₁	x	O ₂
เมื่อ	O ₁	แทน	วัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำก่อนใช้แบบฝึกหัด
	X	แทน	ใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ เรื่องที่ 1 ถึงเรื่องที่ 10
	O ₂	แทน	วัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำหลังการใช้แบบฝึกหัด

จากแบบแผนการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบก่อนใช้แบบฝึกหัด เมื่อใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำทั้ง 10 เเรื่องแล้ว ก็ทำการทดสอบอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเปรียบเทียบว่าก่อนและหลังใช้แบบฝึกหัด ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงขึ้นหรือไม่

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินคุณภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของผู้ทรงคุณวุฒิ ใช้สถิติการหาค่าเฉลี่ย (Standard Deridder : SD) ตามสูตรดังนี้

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 102)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

1.2 คำนวณเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deridder) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ N แทน จำนวนคนทั้งหมด
 X แทน คะแนนของแต่ละคน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้น
 ใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (เพชญ์ กิจจะการ. 2544: 49-50)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้น
 $\sum X$ แทน คะแนนของแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึกหัดทุกเรื่องรวมกัน
 N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึกแต่ละเรื่องรวมกัน

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดหลังใช้
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึกหัดทุกเรื่องแล้ว
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึก
 N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึกหัดทุกเรื่องแล้ว

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample มีสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 68)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบ t - test
	D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่คะแนน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัด
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัด
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม) ผู้วิจัยได้นำแบบแผนการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการกล่าวในหัวข้อต่างๆ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ตรงกับผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดระหว่างใช้
E_2	แทน	ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดหลังใช้
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงที่ (t - distribution)
Preb	แทน	ค่าความน่าจะเป็นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ
**	แทน	มีปัจจัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยยึดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ	E ₁	E ₂
เรื่องที่ 1	82.20	80.70
เรื่องที่ 2	89.60	
เรื่องที่ 3	86.00	
เรื่องที่ 4	86.80	
เรื่องที่ 5	84.00	
เรื่องที่ 6	85.60	
เรื่องที่ 7	88.00	
เรื่องที่ 8	86.80	
เรื่องที่ 9	88.00	
เรื่องที่ 10	90.00	
โดยรวม	87.00	

จากตาราง 3 แสดงว่า แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพระหว่างใช้ (E₁) เท่ากับ 87.00 และมีประสิทธิภาพหลังใช้ (E₂) เท่ากับ 80.70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ คือ 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้
แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ผลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	SD	+	Preb
ก่อนการใช้แบบฝึกหัด	50	5.28	1.84	**	
หลังการใช้แบบฝึกหัด	50	16.14	1.32	35.133	.000

** มีข้อสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่าหลังจากการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำทุกเรื่องแล้ว นักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงขึ้น อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำและเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนก่อนและหลังใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

วิธีดำเนินการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษาประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 200 คน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 50 คน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ แบบประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำจำนวน 20 ข้อ (มีค่าความเที่ยงตรงอยู่ระหว่าง .67 - 1.00) มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .63 - .80 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .25 - .87 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .646 การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำก่อนใช้แบบฝึกหัด (Pretest) และหลังจากนั้นดำเนินการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำแต่ละเรื่องพร้อมกับการทดสอบการเขียนสะกดคำหลังใช้แบบฝึกหัดแต่ละเรื่องนั้น เมื่อใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำทุกเรื่องเสร็จแล้วก็ดำเนินการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำหลังใช้แบบฝึกหัด (Posttest) ด้วยแบบทดสอบชุดเดิม แล้วนำผลการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าประสิทธิภาพระหว่างใช้ (E_1) ค่าประสิทธิภาพระหว่างใช้ (E_2) และการทดสอบที่แยกกลุ่มตัวอย่าง (t-test for Dependent Sample) ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 87.00/80.70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้คือ 80/80
2. หลังใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำแล้วนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกหัดอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.00/80.70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้คือ 80/80 แสดงว่า แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนสูงขึ้นได้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยใช้แบบฝึกเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควบคู่กับกิจกรรมต่างๆ เช่น เกม ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน รวมทั้งมีความกระตือรือร้นร่วมกิจกรรมในการเรียน และตั้งใจทำแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่อง จึงมีผลทำให้ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนสูงขึ้น ดังที่ วิเชียร สุกันท์ (2537: 93) กล่าวว่า การนำกิจกรรมต่างๆ ไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้ช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายต่อการปฏิบัติกิจกรรมและมีความพึงพอใจบทเรียนที่ผู้วิจัยนำมาให้เรียนและปฏิบัติ เกษรา ภัทรเดชไพศาล (2537: 74) ได้พบว่า การนำกิจกรรมต่าง ๆ มาเป็นสื่อในการสอนช่วยทำให้เด็กนักเรียนได้ประโยชน์จากการทำกิจกรรมเป็นการเรียนรู้ โดยไม่รู้สึกรู้สว่าเป็นการบังคับเรียนเช่นเดียวกับ ทองทิพย์ เอกา และชุมศรี แยมยิ้ม (2549: 11) ได้กล่าวว่า ครูจำเป็นต้องหากิจกรรมต่างๆ อย่างหลากหลายมาช่วยในกระบวนการเรียนการสอนและการฝึกฝน รวมทั้งได้รับความรู้และจดจำนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ อันส่งผลให้การสะกดคำของนักเรียนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ซึ่งแสดงว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นหลักการศึกษาดำเนินกระบวนการสร้างอย่างเป็นระบบจะทำให้ นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจ ประกอบกับการจัดการเรียนรู้ให้สนุกสนานมีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ นักเรียนจึงไม่เบื่อหน่ายที่จะเรียนและยังร่วมมือทำกิจกรรมอย่างดี ดังนั้นความสามารถในการเขียนสะกดคำจึงสูงขึ้น

2. ผลการวิจัยพบว่า หลังใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำแล้วนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกหัดอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ดังนี้

2.1 แบบฝึกการเขียนสะกดคำที่ใช้ในการทดลอง มีกิจกรรมหลากหลาย เป็นแบบฝึกแบบสั้นๆ นักเรียนจึงไม่เบื่อ ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกกับการเรียน

2.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เป็นเกมและเพลงนักเรียนจะชอบมากและสนุกสนานกับการร่วมกิจกรรม ทำให้นักเรียนตั้งใจทำแบบฝึกหัด

2.3 แบบฝึกการเขียนสะกดคำแต่ละแบบฝึกสามารถทำความเข้าใจได้ง่ายและมีตัวอย่างง่ายๆ ให้ทุกกิจกรรม นักเรียนเกิดความมั่นใจและกระตือรือร้นในการฝึกฝน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกหัด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

การวิจัยนี้ทำให้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำแล้วนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพ และสามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ สูงขึ้นกว่าเดิม ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสามารถนำไปใช้ประโยชน์ ได้ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยสามารถนำแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำไปใช้ ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำแล้วนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้

1.2 ผู้บริหารสามารถกำหนดเป็นแนวพัฒนาให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ได้พัฒนาการสอนด้วยการใช้แบบฝึกหัดได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเนื้อหาในเรื่องการเขียนสะกดคำเท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้การศึกษาวิจัยได้เกิดภาพในวงกว้างมากยิ่งขึ้น ก็ควรศึกษาในเนื้อหาอื่นกับนักเรียนชั้นอื่น

2.2 การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากับนักเรียนในภาพรวม มิได้ศึกษาค้นคว้าหาวิจัยกับนักเรียนที่เก่ง - ปานกลาง - อ่อน จะเกิดผลอย่างไร ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไปก็อาจจะเจาะลึกในส่วน of นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่างกัน

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ ศุภรเวทย์ศิริ. (2537). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา. อัดสำเนา.
- เกษรา ภัทรเดชไพศาล. (2538). กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- คำชัย ทองหล่อ. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2514). “แนวการสอนภาษาไทย” คู่มือภาษาไทย. เอกสารนิเทศการศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- ขจีรัตน์ หงษ์ประสงศ์. (2524). การสร้างแบบฝึกการเขียนคำพ้องเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- คณิงนิตย์ สารสุวรรณ. (2540). เปรียบเทียบความสามารถในการระลึกได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากแบบฝึกสะกดคำยากที่มีตัวขึ้นนำต่างกัน. ปรียญานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาถ. (2537). ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร. อัดสำเนา.
- ชิน โพธิ์อ่อน. (2526). การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยากและเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี. ปรียญานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์. (2522). การสร้างแบบฝึกการเขียนอักษรนำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- ทองทิพย์ เอกา และ ชุมศรี แยมยิ้ม. (2549). พัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำ มาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ. การอบรมหลักสูตรการวิจัยการศึกษารุ่นที่ 16. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทฤษฎี ชีระวัฒนาพันธุ์. (2536). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยเรื่อง “ตัวสะกดมาตราแม่กด” ด้วยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับวิธีสอนแบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร. อัดสำเนา.

- นรา ชำรงสุข. (2536). “การทดลองใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดจันทบุรี,” วจัยสนเทศ. 3.
- นันทิกานต์ สุขสำราญ. (2545). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้โดยใช้แผนผังมโนทัศน์ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดชัยฉิมพลี. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นันทนา ดวงดาวเด่น. (2528). การทดลองสอนการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นิภา เล็กบำรุง. (2535). พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาครเกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและทบทวนเมื่อจบบทเรียน. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- นิตยา ฤทธิ์โยธี. (2520). การทำและการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ. กรุงเทพฯ: เอกสารเผยแพร่ความรู้ทางการสอนภาษาไทย หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- นวลไข หนูมี. (2529). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่องพระนาวิทยา จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- บันลือ พดกษะวัน. (2527). การเขียน. พิษณุโลก: หน่วยผลิตเอกสาร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญปก อ่อนเผ่า. (2526). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- บุปผา ชังพุก. (2523). การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญมา สังข์โพธิ์. (2523). การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- บุญรัตน์ มีสมบุรณ์. (2529). แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่อง “ตัวสะกดมาตราแม่กน” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน. อัดสำเนา.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2524). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์. (2516). เอกสารวิชาการวิธีการสอนภาษาไทย. นครสวรรค์: แสงศิลป์การพิมพ์.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2516). หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุลรัฐสภา.

- ประยงค์ โชติการณ. (2534). “การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มทักษะภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1” วารสารการวิจัยทางการศึกษา.
- ประสิทธิ์ เดชครอง. (2537). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดแม่กน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น. อุดลำนนา.
- เพชญ์ กิจระการ. (2544). “การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E_1/E_2)” วารสารภาควิชาการศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ผะอับ โปษะกฤษณะ. (2521). ลักษณะสำคัญของภาษาไทย การเขียน - การอ่าน การพูด - การฟัง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- พนาวัน วงดลย์. (2542). การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรชญา พรหมพิตร. (2542). การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยและสภาพการใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2541. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมล แจ่มแจ้ง. (2542). การสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพฑูรย์ ธรรมแสง. (2519). คำบรรยายวิชาชุดक्रमมัธยมชุดภาษาไทย สาขาวิจิตรสอน. เขตการศึกษา 93.
- มยุรี เหมือนพันธ์. (2526). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนนา.
- มาศวิมล รักบ้านเกิด. (2526). การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทย กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนนา.
- มนทิรา ภักดีณรงค์. (2540). การศึกษาแบบฝึกกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องยังไม่สายเกินไป วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ยุพดี พูลเวชประชาสุข. (2525). การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนนา.

- รัชนี้ ศรีไพรวรรณ. (2517). “แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน,” คู่มือครู
แนวความคิดและทักษะบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา.
พิมพ์ครั้งที่ 2. นครราชสีมา: สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2526). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญรัตน์.
- รุจี สุขเสมอ. (2526). การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะยากและการใช้แบบฝึกสะกดคำยาก
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- โรจนา แสงรุ่งรวี. (2531). ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อุชยา. (2516). ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษาวิชาภาษาไทย ตอน 1 วิธีการสอนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). คู่มือหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ (เอกสารสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา).
- วิเชียร สุคันธี. (2537). การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนย่อความชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- วรรณา เครื่องเนียม. (2531). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่เรียน โดยใช้
แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุทัยวิทยาคมจังหวัด
อุทัยธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- วรรณิ โสมประบุร. (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- วาสนา สุพัฒน์. (2530). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนตามคู่มือครู โดยการทำแบบฝึกหัดแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ
แบบฝึกหัดแบบอัตนัยกับการทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). การเรียนการสอนภาษาไทยปัญหาและแนวทางแก้ไข.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- , (2551). คู่มือหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
(เอกสารสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา)

- วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้ชุดภาษาพาทีชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- . (2532). หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. (2518). แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ศุภมาส คำณพนิช. (2541). การศึกษาการสร้างแบบฝึกที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ ประสานมิตร.
- สรวดี เพ็งศรีโคตร. (2539). การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. (2536). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- สุภาพ ดวงเพชร. (2533). การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือ. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สุมาลี โกศลสมบัติ. (2531). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- เสงี่ยม แสงโชค. (2545). การสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนคำจากหนังสือเรียนภาษาไทยเล่ม 1 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- โสภา พรหมรักษ์. (2526). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของเรื่องจำนวนเชิงซ้อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- สมบุญ สุภจริยาวัตร. (2523). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดการันต์ สำหรับระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- สมศักดิ์ ลินธุรเวชญ์. (2524). การประเมินผล 750 คำถาม. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.

- สมศรี เพชรยิ้ม. (2518). การสร้างแบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องสะกดมาตราแม่กด สำหรับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- อดุล ไทรเล็กทิม. (2528). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำยากแบบทักษะสัมพันธ์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านซึกป่าหวาย จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. (2535). การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกด
คำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก. วิทยานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- อรพรรณ ภัยบุญภาพ. (2529). การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกด
คำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- อังฉรา ชีวพันธ์ และคณะ. (2532). หลักภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ: บรรณกิจการพิมพ์.
- อรทัย นุตรดิฐ. (2539). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- Clanton, Patrician Brantley. (1977). "The Effectiveness of the Letter Cloze Procedure as a
Method of Teaching Spelling." *Dissertation Abstracts International*. 38: 7226 – A ;
February.
- Fitzgerald, James A. (1967). *The Teaching of Spelling*. Milwaukee, Bruce.
- Hanna, Paul R.; & others. (1971). *Spelling : Structure and Strategies*. Boston: Houghton
Mifflin Company.
- Horn, Earnest, Spelling. (1960). *Eneyelopedia of Educational Research*. New York: Maemillan
Company.
- Lowrey, Eleanor Blodwyn Lane. (1978, August). "The Effects of Four Drills and practices Times
Unit on the Decoding Performances of Students with Specific Learning Disabilities,"
Dissertation Abstracts International. 39: 817 - A.
- Mcpeake, J.G. (1979). "The Effects of Systematic Study Worksheets," *Dissertation Abstracts
International*.
- River. Wilga M. (1968). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago: The University of
Chicago Press.
- Schwartz, Sybiland Doehring Donald. (1977). "A Deuelopmental Study of Children 's Ability to
Alostract Spelling Patterns," *Research in Education*.

- Sehwendinger, James Rea. (1977). *“A Study of Modality of Inferences and Their Relationship to Spelling Achievement of Sixth Grade Students.* Research in Education.
- Tompkins, Gail E. (1994). *Teaching Writing Balancing Process and Product.* 2nd ed.
New York: Macmillan College publishing-Company.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. คร. มิ่ง เทพक्रमเมือง หัวหน้างานวิจัยและกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
2. ผศ.ดร. ชญาธิษฐ์ พรหมเกทย์ ภาควิชาพัฒนาหลักสูตรและผลิตพันธุ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ นครราชสีมา
3. อาจารย์สุกัญญา ร้อยพิลา กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

แผนการสอนที่ 1

(กลุ่มทดลอง)

เรื่อง สระไ - (ไม้้วน)

เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอดหลัก

การสะกดคำสระไ - (ไม้้วน) เป็นสระเสียงสั้นเขียนไว้หน้าพยัญชนะต้น เป็นพื้นฐานสำคัญในการเขียนสะกดคำ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำที่ประสมด้วย สระไ - (ไม้้วน) จากหนังสือได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถสร้างคำประสมที่ใช้ สระไ - (ไม้้วน) ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

ไ - เป็นสระเสียงสั้น เขียนไว้หน้าพยัญชนะต้นคำในหนังสือ ได้แก่ ใบ ใน ใต้ ใหญ่ ใจ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูคิดแผนภูมิกลอน สระไ - (ไม้้วน) ให้นักเรียนอ่านคำใด ที่ประสมด้วย สระ ไ (ไม้้วน) ให้ปรบมือหนึ่งครั้ง

ผู้ใหญ่ว่าใหม่	ให้สะกั้ใช้คล้องคอ
ไฟใจเอาใส่ห่อ	มิหลงไหลใครขอคู
จะใคร่ลงเรือใบ	คูน้ำใสและปลาปู
สิ่งใดอยู่ในตู้	มิใช่อยู่ใต้ตั่งเตียง
บ้าใบดีโยบัว	หุดามัวมาใกล้เตียง
เล่าท่องอย่าละเลียง	ยี่สิบถ้วนจำจงดี

2. ให้นักเรียนคิดคำประสมจากคำที่ครูกำหนดมา เช่น ครูกำหนดคำว่า ใน นักเรียนจะคิดคำว่า ในห้อง ในครัว ประสมคำในหนังสือว่า ใบ, ใน, ได้, ใหญ่, ใจ

ใบ	+	ใบก	=	ใบใบก
ใน	+	คู่	=	ในคู่
ได้	+	เคียง	=	ได้เคียง
ผู้	+	ใหญ่	=	ผู้ใหญ่
ดี	+	ใจ	=	ดีใจ

3. ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ และเขียนคำที่มี สระ ไ- บนกระดาน

บอ + ใบ	=	ใบ				
นอ + ใน	=	ใน				
คอ + ใจ	+	โต	+	โท	=	ได้
หญอ + ใจ	+	ใหญ่	+	เอก	=	ใหญ่
จอ + ใจ	=	ใจ				

4. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 5 คน ออกมาแบ่งกันเขียนคำที่มีประสมสระไ- (ไม้้วน) บนกระดาน กำหนดเวลา 5 นาที ฝ่ายใดเขียนคำได้มากกว่าและถูกต้องจะเป็นฝ่ายชนะ

5. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึง ไ- (ไม้้วน) เป็นสระเสียงสั้น เขียนไว้หน้าพยัญชนะต้น เช่น ใบ, ใน, ได้, ใหญ่, ใจ

สื่อและอุปกรณ์

1. แผนภูมิคำกลอน ไ- (ไม้้วน)
2. กระดาษแผ่น
3. บัตรคำ
4. แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 1

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียน
 - การอ่านสะกดคำและเขียนคำ
 - การสร้างคำใหม่จากคำที่กำหนดให้
 - ความสนใจร่วมกิจกรรม
2. ตรวจผลงานจากแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1

แผนการสอนที่ 2

(กลุ่มทดลอง)

เรื่อง สระไ- (ไม้มลาย)

เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอดหลัก

การสะกดคำสระไ- (ไม้มลาย) เป็นสระเสียงสั้นเขียนไว้หน้าพยัญชนะต้น เป็นพื้นฐานสำคัญในการเขียนสะกดคำ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำที่ประสมด้วย สระไ- (ไม้มลาย) จากหนังสือได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถสร้างคำประสมคำที่ใช้ สระไ- (ไม้มลาย) ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

ไ- เป็นสระเสียงสั้น เขียนไว้หน้าพยัญชนะต้นคำในหนังสือ ได้แก่ ไฟ โหน ไป ไก่ ไม่ ไล่

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูแสดงแผนภูมิประโยคบนกระดาน และครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านทีละวรรค พร้อมกับปรบมือให้จังหวะ

แม่ชอบกินไข่

ดื่มน้ำลำไย

ยื่นดูเตาไฟ

ไปเจอต่อไม้

แอบกินอะไร

ไถนากับน้อง

มีไหมสีทอง

แข่งร้องไห้เอ๋ย

2. ให้นักเรียนแข่งขันการเขียนสะกดคำที่มีสระ ไ- (ไม้มลาย) บนกระดานภายในเวลา 5 นาที ใครเขียนได้ถูกต้อง และมากกว่าชนะ

3. ครูประสมคำในหนังสือคำว่า ไข่ ไก่ ไย ไฟ ไม่

ไข่ + ไก่ = ไข่ไก่

ลำ + ไย = ลำไย

เตา + ไฟ = เตาไฟ

ต่อ + ไม่ = ต่อไม้

ผ้า + ไหม = ผ้าไหม

4. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป สระ ใ – (ใ้มลาย) เป็นสระเสียงสั้นแล้วทบทวนการอ่านสะกดคำ

ฟอ + ใอ	=	ไฟ
หมอ + ใอ	=	ไหม
ขอ + ใอ + ไอ + เอก	=	ไข่
यो + ใอ	=	โย
มอ + ใอ + ไม + โท	=	ไม้

5. ครูแจกบัตรคำให้นักเรียน 5 คนๆละ 1 ใบ ครูพูดประโยคนี้ ไม่สมบูรณ์ นักเรียนมีบัตรคำอยู่แล้วให้นำมาเติมจนได้ประโยคใหม่ที่มีความหมายครบ 5 ประโยค แล้วอ่านและเขียนประโยค

แม่ชอบกิน.....	ไข่
ดื่มน้ำ.....	โย
ยื่นดูเตา.....	ไฟ
ไปเจอต่อ.....	ไม้
มี.....สีทอง	ไหม

6. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 2

สื่อและอุปกรณ์

1. บัตรคำ
2. แถบประโยค
3. แผนภูมิกลอน
4. แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 2

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียน
 - การอ่านสะกดคำและเขียนคำ
 - การสร้างคำใหม่จากคำที่กำหนดให้
 - ความสนใจร่วมกิจกรรม
2. ตรวจผลงานจากแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 2

แผนการสอนที่ 3 (กลุ่มทดลอง)

เรื่อง มาตราแม่ กง

เวลา 3 คาบ

ความคิดรวบยอดหลัก

คำที่อยู่ในมาตราแม่ กง คือ คำที่มี ง เป็นตัวสะกดเป็นพื้นฐานการอ่านและการเขียนสะกดคำ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสะกดคำที่ประสมมาตราแม่ กง จากหนังสือได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถสร้างคำประสมคำในมาตราแม่ กง ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

คำที่อยู่ในหนังสือประกอบการเรียนซึ่งอยู่ในมาตราแม่ กง คือ คำที่มี ง เป็นตัวสะกด ได้แก่ เลี้ยง วัง หนึ่ง ท้องฟ้า ทุ่งนา ช้าง หาง จุง เสียงร้อง กางมุ้ง วังแข่ง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. เล่นเกมต่อคำไม่รู้จบ จากคำที่กำหนดให้ เช่น

นักเรียน : กาง
ครู : กางอะไร
นักเรียน : กางร่ม
ครู : ร่มอะไร
นักเรียน : ร่มไม้
ครู : ไม้อะไร
นักเรียน : ไม้ดอก

เมื่อกิจกรรมนี้สิ้นสุดครูให้นักเรียนออกมาเขียนคำที่นักเรียนตอบคำถาม เช่น กาง กางร่ม ร่มไม้ ไม้ดอก ดอกจำปี

2. ให้นักเรียนอ่านคำที่เขียนพร้อมกับสนทนาซักถามคำอะไรบ้างที่เป็นมาตราแม่ กง คือ คำที่มี ง สะกด เช่น เลี้ยง วัง หนึ่ง ท้อง ทุ่ง ช้าง หาง เสียง กาง แข่ง

3. ประสมคำในหนังสือครูไต่บาตรคำแยกออกเป็น 2 พยางค์

ลูก + ช้าง	=	ลูกช้าง
ชู + หาง	=	ชูหาง
เสียง + ร้อง	=	เสียงร้อง
กาง + มุ้ง	=	กางมุ้ง
วิ่ง + แข่ง	=	วิ่งแข่ง

4. นักเรียนอ่านสะกดคำพร้อมกัน

ขอ + อา	+	งอ	+	หาง	+	โท	=	ช้าง
หอ + อา	+	งอ					=	หาง
รอ + ออ	+	งอ	+	รอง	+	โท	=	ร้อง
มอ + อุ	+	งอ	+	มุง	+	เอก	=	มุ้ง
ขอ + แอ	+	งอ	+	แขง	+	เอก	=	แข่ง

5. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำที่อยู่ในมาตราแม่ กง คือ คำที่มี ง สะกด ได้แก่ ช้าง ร้อง มุ้ง แข่ง

6. นำบัตรคำพยางค์แรกที่กำหนดให้คิดบนกระดานแล้วให้นักเรียนออกมาเขียนเติมพยางค์หลังทีละคน โดยไม่ให้ซ้ำกัน ครูคอยให้คำแนะนำ

ลูก.....	กาง.....
ชู.....	วิ่ง.....
เสียง.....	

7. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำชุดที่ 3

สื่อและอุปกรณ์

1. แผนภูมิกลอน
2. บัตรคำ
3. กระเป๋าค้น

การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะเข้าร่วมกิจกรรม
2. ตรวจสอบผลงานจากแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 3

ภาคผนวก ค

แบบประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

แบบประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

แบบประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

1. แบบประเมินนี้มุ่งสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับคุณภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยมุ่งประเมิน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาและด้านเทคนิค
2. การประเมินแบ่งคุณภาพออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้
 คะแนน 1 แปลว่า มีคุณภาพน้อยที่สุด
 คะแนน 2 แปลว่า มีคุณภาพน้อย
 คะแนน 3 แปลว่า มีคุณภาพปานกลาง
 คะแนน 4 แปลว่า มีคุณภาพมาก
 คะแนน 5 แปลว่า มีคุณภาพมากที่สุด
3. หากพิจารณาแล้วมีคุณภาพของแบบฝึกหัดอยู่ในระดับใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคุณภาพที่ตรงกับความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	1	2	3	4	5
ด้านเนื้อหา					
1. เนื้อหาเรียงจากง่ายไปยาก					
2. เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับนักเรียน					
3. เนื้อหาท้าทายความสามารถของนักเรียน					
4. เนื้อหาสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน					
5. เนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
6. เนื้อหาน่าสนใจไม่น่าเบื่อ					
ด้านเทคนิค					
7. มีคำชี้แจงในการทำที่ชัดเจน นักเรียนสามารถเข้าใจได้					
8. รูปแบบสวยงามถูกใจนักเรียน					
9. ใช้เวลาในการทำที่เหมาะสม					
10. ใช้ภาษาที่ง่ายแก่การเข้าใจ					

ผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

ตารางแสดงผลการประเมินคุณภาพของแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ	ผู้ประเมินคนที่				
	1	2	3	$\bar{X}$	ระดับ
ด้านเนื้อหา					
1. เนื้อหาเรียงจากง่ายไปยาก	4	4	5	4.33	มาก
2. เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับนักเรียน	4	5	4	4.33	มาก
3. เนื้อหาท้าทายความสามารถของนักเรียน	4	4	4	4.00	มาก
4. เนื้อหาสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน	5	4	5	4.66	มากที่สุด
5. เนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4	5	4	4.33	มาก
6. เนื้อหาน่าสนใจไม่น่าเบื่อ	5	5	4	4.66	มากที่สุด
ด้านเทคนิค					
7. มีคำชี้แจงในการทำที่ชัดเจน นักเรียนสามารถเข้าใจได้	4	5	5	4.66	มากที่สุด
8. รูปแบบที่สวยงามถูกใจนักเรียน	5	4	4	4.33	มาก
9. ใช้เวลาในการทำที่เหมาะสม	5	5	4	4.66	มากที่สุด
10. ใช้ภาษาที่ง่ายแก่การเข้าใจ	4	4	4	4.0	มาก

ภาคผนวก ง

คุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ

ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ (IOC)

ค่าความยาก (p) ค่าการจำแนก (r) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ

ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ (IOC)

ข้อที่	ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	0.67	ใช้ได้
6	0	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	0.67	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความสอดคล้องกับผลลัพธ์ที่ได้จากการเขียนสเกดค่า

ข้อที่ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม (X)	X ²
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	19	361
2	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	19	361
3	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	18	324
4	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	17	289
5	0	1	1	1	0	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	17	289
6	1	1	0	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	17	289
7	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1	1	1	17	289
8	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	0	1	1	16	289
9	1	1	0	1	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	15	256
10	0	0	1	0	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	0	1	1	1	14	196
11	1	1	0	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	15	225
12	0	1	1	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	1	0	1	1	1	1	15	225
13	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	0	0	1	1	1	1	0	15	225
14	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1	1	15	225
15	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	0	1	1	15	225
16	1	1	0	1	1	1	1	1	0	0	1	0	0	1	0	0	0	1	1	0	14	196
17	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	0	1	1	0	1	1	1	0	1	1	15	225
18	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	0	0	14	196
19	0	0	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	0	0	13	169

ข้อที่ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม (X)	X ²
20	1	1	0	0	1	1	0	1	0	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1	1	14	196
21	1	1	0	0	0	1	1	1	1	1	0	1	1	0	1	0	0	1	1	1	13	169
22	0	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0	1	12	144
23	1	1	0	1	0	1	1	1	1	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	11	121
24	1	0	1	0	1	0	0	0	1	1	0	1	0	1	0	1	1	1	1	0	11	121
25	0	1	0	1	1	1	0	0	0	1	1	0	1	0	1	1	1	0	0	0	10	100
26	0	1	1	0	0	1	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	1	1	0	9	81
27	0	1	1	0	1	0	0	0	0	1	1	1	1	0	1	0	1	0	0	0	9	81
28	1	0	0	1	0	1	0	0	1	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	0	9	81
29	0	0	1	1	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	1	1	8	64
30	1	1	0	0	1	0	1	1	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	6	56
Σ	20	24	20	21	21	21	20	22	19	24	22	20	19	20	21	19	20	22	19	18	412	5884
P	.66	.80	.66	.70	.70	.70	.66	.73	.63	.80	.73	.66	.63	.66	.70	.63	.66	.73	.63	.60	-	-
q	.34	.20	.34	.30	.30	.30	.34	.27	.37	.20	.27	.34	.37	.34	.30	.37	.34	.27	.37	.40	-	-
R	.37	.25	.37	.37	.37	.25	.50	.50	.25	.37	.25	.50	.57	.50	.50	.25	.50	.50	.62	.87	-	-
pg	.22	.16	.22	.21	.21	.21	.22	.19	.23	.16	.19	.22	.23	.22	.21	.23	.22	.19	.23	.24	4.21	-

$$\sum pq = 4.21$$

$$S^2_f = 11.23$$

หาค่าความเชื่อมั่นด้วย KR-20

$$\text{สูตร KR-20} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

$$\text{แทนค่า KR-20} = \frac{30}{30-1} \left[1 - \frac{4.21}{11.23} \right]$$

$$= \frac{30}{30-1} [1 - 0.375]$$

$$= (1.034) (0.625)$$

$$\text{ค่าความเชื่อมั่น} = .646$$

ภาคผนวก จ

ค่าคะแนนของการเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อใช้ในการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดและเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบ
ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำก่อนและหลังใช้แบบฝึกหัด

ตารางแสดงคะแนนของการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดและเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำและ

หลังการใช้แบบฝึกหัด

คนที่	คะแนนก่อนใช้ แบบฝึกหัด(20 คะแนน)	คะแนนระหว่างใช้แบบฝึกหัดครั้งที่ (เรื่องละ 5 คะแนน)										คะแนนหลังการใช้ แบบฝึกหัด (20 คะแนน)
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	5	4	5	5	5	4	5	5	4	4	5	14
2	4	4	5	4	4	4	5	5	4	5	5	16
3	6	3	4	3	4	4	4	4	4	4	4	15
4	2	5	4	3	5	5	3	5	3	4	5	15
5	7	3	5	4	5	5	3	4	5	5	5	18
6	8	4	4	4	3	3	3	3	5	5	5	17
7	5	4	4	5	4	4	4	5	5	5	4	16
8	6	5	5	5	4	4	4	4	4	5	4	15
9	4	5	5	5	5	5	4	4	5	4	5	17
10	5	4	3	3	4	4	5	5	5	4	4	17
11	6	4	5	5	3	3	4	5	4	4	5	16
12	7	5	4	4	2	4	4	4	5	4	5	17
13	7	4	5	5	3	4	5	4	5	5	4	16
14	6	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	18
15	4	3	5	5	5	4	4	5	5	3	5	14

คนที่	คะแนนก่อนใช้ แบบฝึกหัด(20 คะแนน)	คะแนนระหว่างใช้แบบฝึกหัดเรื่องที่ (เรื่องละ 5 คะแนน)										คะแนนหลังการใช้ แบบฝึกหัด (20 คะแนน)
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
16	3	4	4	4	5	4	3	5	5	4	5	16
17	5	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	14
18	4	5	5	3	4	5	5	5	3	5	5	16
19	4	5	5	3	4	4	4	4	5	4	5	17
20	6	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	14
21	10	5	5	4	4	3	5	5	5	5	5	18
22	8	5	4	4	5	3	4	4	4	5	4	16
23	8	4	4	5	4	4	5	5	5	5	5	15
24	6	4	4	5	5	5	4	5	4	5	5	16
25	4	3	5	5	4	5	4	5	5	5	5	15
26	3	4	5	5	5	3	4	5	5	4	4	17
27	5	4	5	5	4	4	3	4	5	4	4	16
28	4	4	5	4	5	5	5	4	5	3	3	14
29	5	4	5	4	5	4	4	4	4	4	4	18
30	7	5	5	4	5	4	5	4	5	4	4	17

คนที่	คะแนนก่อนใช้ แบบฝึกหัด(20 คะแนน)	คะแนนระหว่างใช้แบบฝึกหัดเรื่องที่ (เรื่องละ 5 คะแนน)										คะแนนหลังการใช้ แบบฝึกหัด (20 คะแนน)
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
31	3	4	5	5	4	5	4	5	4	5	4	18
32	2	5	4	4	4	5	5	5	4	5	5	16
33	4	4	4	4	5	5	5	5	5	5	5	18
34	5	5	5	4	4	5	4	4	4	4	5	19
35	7	5	5	5	5	4	5	4	3	4	5	14
36	9	4	5	5	3	5	4	5	4	5	4	15
37	6	5	5	4	4	4	4	4	5	4	4	16
38	7	5	4	4	5	3	5	4	4	4	4	18
39	7	4	5	3	5	5	4	4	4	3	3	17
40	3	4	5	3	5	4	4	4	4	5	4	16
41	5	5	5	4	5	5	5	5	4	5	5	14
42	4	5	4	5	5	4	4	5	4	5	5	16
43	4	4	4	4	5	4	4	4	3	4	4	15
44	6	4	5	4	4	5	5	4	5	4	4	17
45	4	3	5	5	4	5	4	4	4	5	3	16

คนที่	คะแนนก่อนใช้ แบบฝึกหัด (20 คะแนน)	คะแนนระหว่างใช้แบบฝึกหัดครั้งที่ (เรียงละ 5 คะแนน)										คะแนนหลังการใช้ แบบฝึกหัด (20 คะแนน)
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
46	3	3	5	4	5	4	3	4	4	4	3	18
47	7	4	4	4	3	4	4	3	3	5	5	17
48	7	4	4	3	3	3	5	3	5	4	4	16
49	4	5	3	5	4	5	5	5	3	3	4	15
50	2	5	3	4	4	4	4	4	4	4	4	16
Σ	264	213	224	215	217	210	214	220	217	220	225	807
$\bar{X}$	5.28	4.26	4.48	4.30	4.34	4.20	4.28	4.40	4.34	4.40	4.50	16.14
SD	1.84	.69	.67	.67	.67	.74	.67	.67	.60	.60	.58	1.32

ภาคผนวก ง

คู่มือการใช้แบบฝึก

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

แบบทดสอบท้ายชุดฝึกแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ

(ผู้ที่สนใจติดต่อผู้วิจัยได้ด้วยตนเอง)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

คำนำหน้าชื่อ	นางสาว
ชื่อ – สกุล	เพ็ญใจ พรหมทัศน์นันท์
ตำแหน่งทางวิชาการ	-
สังกัด	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
โทรศัพท์ที่ทำงาน	02 - 258 - 4242 ต่อ 294
เลขที่บัตรประจำตัวประชาชน	3 1009 03596 20 6
ที่อยู่ตามบัตรประชาชน	61/24 หมู่ 2 หมู่บ้านเพชรปทุม ต.บ้านฉาง อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000
บัตรประชาชนออกโดย	กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
วันที่ออกบัตร	16 พ.ย. 2554
หมายเลขโทรศัพท์ที่บ้าน	02 - 581 - 2301
หมายเลขโทรศัพท์มือถือ	081 - 794 - 7104
อีเมลล์	peangjai-2009@hotmail.com